

PRŮMYSLOVÉ VLASTNICTVÍ

stati

evropské právo

judikatura

informace ze zahraničí

3

aktuality

2016



© 2016 ÚPV Praha

Vychází 17. 6. 2016



PUBLIKOVANÉ ČLÁNKY
A NÁZORY AUTORŮ SE
NEMUSEJÍ ZTOTOŽŇOVAT
S NÁZORY VYDAVATELE

ŘÍDÍ REDAKČNÍ RADA

Předseda: JUDr. David Štros

Místopředseda: JUDr. Vladimír Zamrzla

Členové:

prof. JUDr. Martin Boháček, CSc.

JUDr. Karel Čermák, Ph.D., LL.M.

Mgr. Miroslav Černý, Ph.D.

Ing. Václav Feiferlík

Ing. Jiří Foff

JUDr. Michal Havlík

Ing. Jindřiška Kubelková

JUDr. Miroslav Kupka

JUDr. Jiří Macek

Ing. Pavel Reichel

Redaktor: Ing. Václav Jansa

PRŮMYSLOVÉ VLASTNICTVÍ vydává Úřad průmyslového vlastnictví, Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč, IČ 48135097, tel. 224 311 555, fax 224 311 566, **e-mail: prumvlast@upv.cz**. Redakční uzávěrka do 1. dne lichého měsíce. Vychází 6x ročně, cena jednoho výtisku 18 Kč, roční předplatné 108 Kč. Rozšiřuje a objednávky včetně zahraničních přijímá Úřad průmyslového vlastnictví, odbor patentových informací, Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč, **e-mail: imrazkova@upv.cz**. Tiskne Polypress, s. r. o., Truhlářská 485/15, 360 17 Karlovy Vary – Stará Role. Indexové číslo MIČ 47692. Evidováno pod č. MK ČR E 4744. ISSN 0862-8726 (Print), ISSN 2336-7199 (Online).

OBSAH

CONTENTS

David H u b e n ý : Patentní úřad v krátkém
čase druhé republiky 1938–1939 81

EVROPSKÉ PRÁVO 93

Emil J e n e r á l : Schválen Poplatkový řád
jednotné patentové ochrany
(RFeesUPP)..... 93

Rozhodnutí správní rady EPÚ
ze 14. října 2015, kterým se mění
s účinností od 1. května 2016
Pravidlo 82 EPC 97

Sdělení EPÚ ze dne 30. listopadu 2015
týkající se programu urychleného
projednání evropských patentových
příhlášek – „PACE“ 98

Další možnosti jak urychlit řízení před EPÚ
kromě využití programu PACE 100

JUDIKATURA..... 102

Jiří M a c e k : K některým aspektům
posuzování práv z průmyslového vzoru 102

Miroslav Č e r n ý : Soudní dvůr EU: Užívání
ochranné známky třetí osobou bez
souhlasu jejího vlastníka pro náhradní
díly nebo příslušenství motorových
vozidel..... 106

David H u b e n ý : The Patent Office within short
time of the Second Republic between
1938 and 1939 81

EUROPEAN LEGISLATION 93

Emil J e n e r á l : The Rules relating to Fees
for Unitary Patent Protection (RFeesUPP)
was adopted..... 93

Amended EPC Rule 82 by the EPO Administrative
Council Decision of 14 October 2015, entered
into force on 1 May 2016..... 97

EPO Communication of 30 November 2015,
concerning the programme for accelerated
prosecution of European patent applications
(„PACE“) 98

Another ways to expedite the European grant
procedure except for “PACE” programme.... 100

JUDICATURE 102

Jiří M a c e k : Some aspects of the assessment
of the industrial design rights 102

Miroslav Č e r n ý : European Court of Justice:
Use by a third party of a mark, in the
absence of the proprietor's consent,
for spare parts or accessories for motor
vehicles 106

David HUBENÝ

PATENTNÍ ÚŘAD V KRÁTKÉM ČASE DRUHÉ REPUBLIKY 1938–1939¹

Úvod

Mnichovská dohoda způsobila české společnosti obrovský šok a zklamání. Oslabení Prahy navíc využili představitelé Slovenska a Podkarpatské Rusi k prosazení decentralizace republiky a přeměnu státu v jakousi tripartistickou konfederaci. Obdobné zdrcení, jaké prožily české země, zasáhlo Slovensko a Podkarpatskou Rus až 2. listopadu 1938, kdy ve Vídni vyslechli jejich totalizující zástupci arbitrážní výrok Německa a Itálie, že mají Maďarsku postoupit rozsáhlé jižní oblasti. Vládní garnitura pomnichovské republiky byla náhle postavena před nutnost zajistit jednak předávání území okupantům, jednak zajistit fungování státní správy a zásobování obyvatelstva. Na podzim 1938 vylezly na světlo různé extrémistické pravicové skupiny, které z národní a státní katastrofy vinily Tomáše G. Masaryka, Edvarda Beneše a demokracii vůbec. Jestliže se české země dostávaly k totalitním řešením postupně, tak na Slovensku a Podkarpatské Rusi byla zaváděna prakticky okamžitě.²

Prameny k dějinám Patentního úřadu v tomto období jsou uloženy zejména ve dvou archívních fondech spravovaných Národním archivem. Jedná se o fondy Předsednictva ministerské rady a Ministerstva průmyslu, obchodu a živností. Národní archiv sice rovněž spravuje fond Patentního úřadu, ten je však tvořen výhradně ukázkami patentních přihlášek a s nimi souvisejících spisů. O dějinách, vývoji a fungování Patentního úřadu a jeho zaměstnancích tak neposkytuje žádné údaje. Situaci zachraňují oba prvně jmenované fondy. Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností za první a druhé republiky dohlíželo na činnost Patentního úřadu, tudíž lze v jednotlivých dílčích fondech ministerstva dohle-

dat množství údajů ke jmenování prezidentů a zaměstnanců úřadu, jakož i k problémům, které úřad trápily. Ve fondu Předsednictvo ministerské rady, dnešní terminologií Úřadu vlády, pak lze studovat zejména zápisy ze zasedání vlád, na nichž byly projednávány a přijímány zákony a vládní nařízení týkající se průmyslového ochrany a Patentního úřadu, které byly následně publikovány ve Sbírce zákonů a nařízení. Kromě toho se přímo na jednáních vlády nebo skrze Předsednictvo ministerské rady koordinovaly a řešily různé otázky, které se dotýkaly většího počtu zainteresovaných ústředních orgánů státu, mezi něž Patentní úřad patřil.

Okrajově byly využity ještě další archivy a archivní fondy, které napomohly doplnit obrazy některých propagačních akcí týkajících se označování výrobků.

Z literatury došel největšího využití dobový odborný časopis Soutěž a tvorba, kolem něhož se soustředila agilní skupina zájemců o problematiku duševního vlastnictví. V tomto periodiku byly otištěny mnohé články výborně ilustrující tehdejší dění. Jde jak o zprávy a komentáře o aktuálním vývoji, tak návrhy na další postup v oboru. Z novější literatury potom stojí za zmínku především zdařilá diplomová práce Matěje Pošty mapující vývoj ochrany průmyslového vlastnictví v letech 1918–1945.³ Ostatní literatura se o dané problematice zmiňuje pouze okrajově.

Za nového režimu

Roztříštění dosud centralizované vládní moci v důsledku Mnichova bylo natolik rozsáhlé, že vládní představitelé ztratili přehled, co ještě zůstalo v celostátní kompetenci ústřední vlády Česko-Slovenska, jak se

nově stát označoval, a co naopak spadá do výsoštných práv autonomních vlád Slovenska a Podkarpatské Rusi. Ministři proto museli být při přípravě na zasedání ministerské rady (vlády) upozorňováni, že podle ústavních zákonů č. 299 o autonomii Slovenskej krajiny a č. 328/1938 o autonomii Podkarpatské Rusi (úplné změny bylo publikováno vyhláškou č. 329/1938 Sb. z. a n.) z 22. listopadu 1938, v obou případech podle hlavy II., § 4, článku 5, zůstaly patentové otázky společnými a upravovat je mohlo jen Národní shromáždění, a to jednotně pro území celého Česko-Slovenska.⁴ Nicméně §§ 4, 11, 16 a 17 obou ústavních zákonů navozovaly jistý problém, neboť pro české země a Podkarpatskou Rus měly nadále působit dosavadní Nejvyšší soud a Nejvyšší správní soud, u nichž měl pouze vzniknout specializovaný referát pro Podkarpatskou Rus, kdežto pro Slovensko měly vzniknout samostatné nejvyšší soudy. Obtíž spočívala v tom, že o rozhodnutích Patentního soudu, jenž působil jako specializovaný senát dosud jednotného Nejvyššího správního soudu, by rozhodovalo více nejvyšších soudů, jejichž územní působnost by byla v rámci republiky omezená a nutně by docházelo k různým výkladům jednoho a téhož práva.⁵ Komunita spojená s průmyslovým vlastnictvím ihned začala na tento problém upozorňovat a odkazovala na podobný stav panující v USA, které byly podstatně větší, a přesto se nevyhnuly obtížím vyplývajícím z rozdílnosti judikatury jednotlivých nejvyšších soudů.⁶

Okolnosti mnichovského diktátu a následující vývoj si přesto vynutily změny v ochraně průmyslového vlastnictví. Na zasedání vlády premiéra Rudolfa Berana dne 12. prosince 1938 bylo projednáno a schváleno několik norem týkajících se patentů, prodloužení lhůt k předkládání prioritních dokladů při přihláškách patentů a mimořádných opatření k ochraně vzorků a ochranných známek.⁷ Všechny normy měly platit na území celého státu, tudíž vyžadovaly podpisy některého z členů autonomní slovenské a podkarpato-

ruské vlády.⁸ Vládní nařízení č. 342/1938 Sb. z. a n. „o mimořádných opatřeních v oboru ochrany vynálezů“, mělo zabránit případům, „kdy přihlašovatelům nebo majitelům patentu nebo jich zástupcům by bylo vlivem těchto poměrů zabráněno v některém úkonu, jenž jest podle ustanovení patentního zákona nutný k udržení platnosti patentu nebo k řádnému sledování patentové přihlášky“, jak konstatoval v důvodové zprávě referent Ministerstva průmyslu, obchodu a živnosti, ministerský rada JUDr. Karel Skála.⁹ Týkalo se to především případného propadnutí patentů, u nichž v důsledku branné pohotovosti „nebo obsazením některých území státu cizí mocí“ nedošlo k zaplacení některých poplatků. Proto je bylo možné zaplatit dodatečně, aniž by patent zanikl, o což bylo Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností urgováno prezidentem Patentního úřadu, jenž také ministerstvu zaslal příslušný návrh.¹⁰ Toto nařízení se týkalo i cizinců z těch států, které nabízely tuzemským přihlašovatelům obdobné možnosti. Kromě toho se také zavedlo, že nebylo-li možno dodat pro mimořádné poměry vyřízení adresátovi, bylo řízení přerušeno do té doby, dokud nebyl úřední výměr doručen.

Upozornění na celostátní působnost Patentního úřadu při projednávání ve vládě, které bylo politikům předloženo, nebylo náhodné, neboť o udržení jednotnosti Patentního úřadu pro celý stát se zřejmě zvedla menší půtka, jak vyplývá z – bohužel jen částečně zachovaného – dopisu prezidenta Patentního úřadu z 18. října 1938, v němž vysvětloval, že je nezbytně nutné, aby „agenda patentová zůstala soustředěna u zdejšího patentního úřadu, jehož knihovna jest nedělitelná a jehož referenti mají dlouholetou praxi a zkušenost v oboru tohoto práva.“ Se soustředěností patentových otázek též počítal zákon na obranu státu a také s tím souvisela centralita patentního soudu. Při této příležitosti bylo poukázáno na nutnost zavést ochranu užitných vzorů, „která jest v podstatě analogická ochraně patentové“, a též voláno po zvýšení počtu patentních referentů.¹¹

Vedle již zmíněného upozornění na jednotnost patentového práva pro celou republiku, na níž ústavní zákony o autonomii Slovenska a Podkarpatské Rusi nic nezměnily, se vedl boj o to, aby stejný stav zůstal i v ostatních oblastech průmyslového vlastnictví. Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností v té souvislosti brojilo proti tomu, aby agenda ochranných známek vzorků byla přidělena stále celostátně působícímu Patentnímu úřadu, protože se údajně zabývá jen technickou novostí vynálezu: *„U ochranné známky převládá dále hospodářská superiorita její, kdežto u patentu převládá jeho technický význam a potence. Tato hospodářská superiorita známky způsobuje, že agenda ochranných známek tvoří nerozlučnou součást celé agendy ministerstva obchodu.“* Z toho ministerstvo vyvozovalo, že Patentní úřad *„jako úřad čistě registrační a vědecký“* nemůže na rozdíl od Ministerstva průmyslu, obchodu a živností být v neustálém styku s hospodářstvím státu. Navíc Patentní úřad podle názoru Ministerstva průmyslu, obchodu a živností údajně *„nemohl mít potřebných znalostí a zkušeností národohospodářských, jako má [...] ministerstvo.“* Dále bylo ministerstvem poukazováno, že se vždy jednalo o jeho výlučnou agendu: *„I v dobách, kdy oddělení ochranných známek a vzorků Ministerstva obchodu bylo přiděleno Patentnímu úřadu, byla agenda známek a vzorků vykonávána ve jménu Ministerstva obchodu, nikoliv patentního úřadu. Agendu tu vykonávali pouze referenti Patentního úřadu, avšak jako referenti ministerští, takže agenda ta, i když lokálně byla vykonávána v Patentním úřadě, přece vždy byla konána jako agenda ministerská, nikoliv patentní.“*¹² Tím ovšem pozbyl váhy předchozí argument, že Patentní úřad na to nemá síly ani schopnosti. Ministerstvo si však uchovávalo své pravomoci v této oblasti úspěšně vyzdorovalo, ačkoliv právě v této době čelilo nejedné výzvě k celkové reformě ochrany průmyslového vlastnictví spočívající ve vytvoření

ústřední orgánu, který by se zabýval všemi oblastmi průmyslového vlastnictví.

Výše jmenované ústavní zákony o autonomii Slovenska a Podkarpatské Rusi jsou tedy důkazem, že se Patentnímu úřadu a dalším centrálním institucím podařilo odvrátit atak autonomistů požadujících samosprávu i v těchto věcech. O tom, že ochranné známky, vzorky a patenty zůstaly v celostátní kompetenci a o chystaných zákonných opatřeních se v prosinci 1938 připravil též rozhlasový projev, který měl přednést ministr obchodu. Stručně chtěl posluchače seznámit s připravovanými normami a problémy, kvůli kterým tato nová legislativa vznikla.¹³

Složité hospodářské situace vedla ke vzniku několika hospodářských dohod mezi Berlínem a Prahou. Okupované území i zbytek realizovaného Česko-Slovenska byly „překvapivě“ ekonomicky provázány, a proto se obě centrální vlády dohodly, že vznikne celní unie, která se měla týkat jen obchodu mezi Česko-Slovenskem a sudetským územím.¹⁴ Česko-slovenské vládní nařízení č. 248/1938 Sb. z. a n. z 25. října 1938 *„o celních úlevách při dovozu zboží z vyklizeného území“* tuto dohodu realizovalo a říkalo, že zboží *„vyrobené ve vyklizeném území, obsazeném říší Německou, a z něhož dovážené do republiky Československé v rozsahu odpovídajícím dosavadnímu odběru bude až na další při dovozu projednáváno beze cla“*, přičemž ministr financí mohl *„stanovit výjimky z této celní úlevy.“* Německo snad i z tohoto důvodu plánovalo omezení počtu celních orgánů na hranicích okupovaného území a Česko-Slovenska, o čemž němečtí celníci volně rozprávěli s česko-slovenskými orgány.¹⁵

Fungování obchodu měla napomoci i finanční úmluva uzavřená 24. října 1938. Národní banka česko-slovenská měla zřídit tři účty:

- „sudetoněmecký účet zboží“
- „sudetoněmecký speciální účet“
- „sudetoněmecký zvláštní účet“

Všechny účty byly vedeny v říšských markách. První účet zajišťoval platby za dovoz zboží z pohraničí, druhý za odběr elektřiny, penze, renty, mzdy, tantiémy atd. a třetí sloužil k vyrovnání za prodej budov, podniků, splácení úvěrů a hypoték, dědictví, věn, úroků, podílů na zisku a také patentů. Vzorem pro tuto smlouvu se stala dřívější československo-německá dohoda z roku 1937 o vzájemném zúčtování, která po okupaci pohraničí platila jen mezi Česko-Slovenskem a Altreichem (Starou říší – meziválečným Německem), tedy nikoliv mezi Česko-Slovenskem a okupovaným pohraničním územím.¹⁶

Druhá republika také řešila otázku úředníků německé národnosti, kteří zůstali pracovníky okleštěného státu, což se týkalo rovněž Patentního úřadu. Na konci roku 1938 bylo u Patentního úřadu zaměstnáno „10 Němců, a to jeden úředník právní a 9 inženýrů. Právní úředník sám o své újmě odešel.“¹⁷ Zůstavšimi úředníky německé národnosti byli:¹⁸

ÚŘEDNÍ TITUL	JMÉNO	OBOR
odborový rada	ing. František Marek	strojní
odborový rada	ing. Emil Salwender	strojní a elektrotechnický
odborový rada	ing. Alfred Langer	strojní
vrchní ministerský komisař	ing. Julius Helstin	elektrotechnický
vrchní ministerský komisař	ing. Ladislav Szalai ¹⁹	strojní
vrchní ministerský komisař	ing. dr. Julius Kroczek	elektrotechnický
koncipista	ing. dr. Jan Löschner	chemie
koncipista	ing. Ervín Praschil	strojní
koncipista	ing. dr. Jiří Ungar	chemie

Pět technických úředníků německé národnosti vedených odborovým radou ing. Emilem Salwenderem a vrchním ministerským komisařem ing. Juliem Helstinem požádalo 24. října 1938, aby pražský Patentní úřad upozornil berlínský Reichspatentamt na jejich zájem o přestup. Své žádosti již do Berlína poslali skrze německé zastupitelství. „Čtyři ostatní úředníci německé národnosti, z nichž 2 jsou neáriji, o převzetí do říšsko-německých služeb nežádali.“ Vedení úřadu dopisem z 25. října 1938 požádalo Ministerstvo zahraničních věcí o pomoc při diplomatickém řešení žádosti. Černínský palác pak Patentnímu úřadu sdělil, že česko-slovenské zastupitelství v Berlíně informovalo o přání těchto pěti úředníků Reichspatentamt prostřednictvím nacistické diplomacie, ba 16. listopadu prý Ministerstvo zahraničních věcí vstoupilo v přímé jednání s Reichspatentamtem. Nacisté však s vyřízením těchto žádostí přirozeně nespěchali. Neměli důvod. Díky nim totiž měli nacisté v centrálním úřadu nepřátelského státu několik důvěrníků, kteří se mohli dostávat k bohatým technickým, zejména vojenským, tajemstvím. To dělalo starost česko-slovenské straně a dokonce 14. prosince 1938 se dopisem adresovaným Předsednictvu ministerské rady pídil po této záležitosti premiér ústřední vlády Rudolf Beran: „Byl jsem upozorněn, že v Patentním úřadě zůstalo 10 Němců, ačkoliv měli býti pravděpodobně německými úřady převzati. Nevím, co jest na věci pravdy. Vyšetřete laskavě, zda postup Patentního úřadu v těchto otázkách jest správný.“ Beran byl o dosavadním postupu na základě údajů poskytnutých Ministerstvem průmyslu, obchodu a živností informován ještě před Vánoci, nicméně v polovině ledna se Prezídium ministerské rady znovu obrátilo na Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností, jak se tato otázka vyvinula. Dotázané ministerstvo v obsáhlém dopise z 9. února 1939 proto znovu připomnělo, že se o věci jedná již od října 1938 a že přinejmenším od poloviny listopadu 1938 je míč na říšskoněmecké straně. Ministerstvo obchodu dále vyložilo nečeka-

nou obtíž, jakou představovalo odejití nespolehlivých státních úředníků ze služby:

„Žádný z úředníků německé národnosti u Patentního úřadu nemohl být odtud přidělen do území, jež bylo postoupeno k Německé říši, poněvadž Patentní úřad je jen v Praze a v území postoupeném nebyl a není ani jeden příbuzný obor státní správy. Nebude-li Patentní úřad v Berlíně reflektovati na převzetí uvedených úředníků Patentního úřadu německé národnosti, mohli by tito proti své vůli být propuštěni ze státní služby jediné na základě zvláštní normy platné pro všechny resorty státní správy. Samostatný postup zdejšího ministerstva proti těmto úředníkům dle § 73.²⁰ služební pragmatiky²¹ (pensionování nemůže vůbec přijít v úvahu pro věk a nedostačující délku služební doby) před vydáním takové všeobecné normy nepovažuje prezidium Ministerstva obchodu při nynějším našem poměru k Německu ani za možný, ani za vhodný. Kromě toho Patentní úřad jest úřadem společným celému státu. Němci proto budou určitě žádati, aby při tomto úřadu ustanoveny byly síly německé národnosti alespoň v poměru odpovídajícím počtu obyvatelstva této národnosti v našem státě.“²²

Česko-Slovensko proměněné v důsledku Mnichova ze suverénního státu ve stát vazalských si nemohlo dovolit jakkoliv provokovat agresivního souseda, zvláště když vědělo, že všechny mocnosti zúčastněné na Mnichovské dohodě odmítly splnit slib garance nových česko-slovenských hranic. Patentní úřad (stejně jako všechny ostatní státní úřady) se sice nemohl zbavit úředníků, o jejichž loajlnosti se dalo s úspěchem pochybovat, ale další dva úředníci německé národnosti, avšak židovského původu, mohli být právě s odkazem na své židovství propuštěni,²³ neboť stát v této době – v marné snaze zavděčit se a naoko přizpůsobit se Berlínu – přijal antisemitské zákonodárství, které se však v žádném případě nedalo srovnávat s tím, co platilo v Německu a co se po okupaci mělo dít s židovským obyvatelstvem i na zdejším území.

Ministerstvo obchodu v pomyslné tečce k otázce zaměstnanců německé národnosti Předsednictvo ministerské rady požádalo, „aby v případě intervencí, zejména řad úředníků Patentního úřadu, poukázalo na tento právní i faktický stav a zejména intervence z řad úředníků rázně odbylo poukazem na ustanovení § 27²⁴ služební pragmatiky“,²⁵ z čehož lze usuzovat, že dočtená pětice německých úředníků toužila po tom, aby opustila „Resttschechei“, jak posměšně nacisté nazývali zbytek republiky, a mohla sloužit mezi svými soukmenovci, ačkoliv podle sdělení podaného či tlumočeného Ministerstvem průmyslu, obchodu a živností z poloviny února 1939 nebylo u žádného z německých úředníků „zjištěno, nebo pozorováno něco, co by opravňovalo k domněnce o jejich státní nespolehlivosti.“²⁶ To snad mohlo platit pouze u obou dvou židovských zaměstnanců, ale v případě Salwendera a Helstina, kteří vedli otevřenou akcí za přechod do služeb berlínského Reichspatentamtů a tedy nacistického státu, a samozřejmě Alfreda Langerera, který se za války stal v úřadě významnou osobou a některým úředníkům české národnosti způsobil potíže,²⁷ lze říci, že mínění o těchto osobách bylo buď nemístně optimistické, nebo chování hodnotících úředníků neuvěřitelně korektní, přičemž tato politická a lidská korektnost a slušnost byla s ohledem na vnější podmínky sebevražedná.

V pohledu na domácí německou menšinu byl mnohem realističtější přístup, který dlouhodobě zaujímal československá a posléze česko-slovenská armáda. Ta sice přísně dbala na to, aby se s jednotlivými národnostmi republiky v řadách armády zacházelo spravedlivě a korektně a například v září 1938 evidovala množství příkladů, kdy českoslovenští Němci aktivně vystoupili se zbraní v ruce na obranu Československa, ale také vnímala, že podstatná část sudetských Němců podporovala Hitlerovo Německo a mnozí z nich se zapojili do teroristických akcí proti republice, jejím

orgánům a jí věrnému obyvatelstvu jakékoliv národnosti.²⁸ Proto velitelství Vojenského technického a leteckého ústavu v Praze dne 8. října 1938 napsalo Patentnímu úřadu dopis týkající se bezpečnosti patentových přihlášek použitelných pro obranu státu. Bohužel samotný text dopisu není znám a z odpovědi Patentního úřadu datované 14. října 1938 není zřejmé, zda to byl první zájem vojenské správy o zajištění těchto dokumentů, nebo šlo jen o připomínku, že nutnost těchto opatření nadále trvají. Z níže uvedeného však lze usuzovat, že šlo o první takový pokus, ale je to otázka, která musí být ještě hlouběji prostudována také v souvislosti s prezidiem Policejního ředitelství v Praze, které mimo jiné zkoumalo státní spolehlivost uchazečů o státní zaměstnání a prověřovalo firmy důležité pro obranu státu. Armáda se totiž v této záležitosti mohla spolehnout na služby pražského policejního ředitelství, které mohlo, ale nemuselo konat, popř. nezjistilo u zaměstnanců úřadu nic, co by umožňovalo přímý zákrok. Každopádně prezident Patentního úřadu sdělil, že nařídil, „aby referenti, u nichž nelze předpokládati zcela státní spolehlivost – pokud nebude o nich na směrodatných místech jinak rozhodnuto – byli zbaveni aprobace spisů, náležejících“ pod zákon na obranu státu č. 131/1936 Sb. z. a n. „a aby tito referenti okamžitě odevzdali zdejšímu prezidiu patentové přihlášky, u nichž tajnost ve smyslu výše uvedených ustanovení nebyla dosud zrušena.“ Nově došlé přihlášky pak byly soustředěny v prezidiu (tj. vedení) Patentního úřadu a jak psal prezident dále, státně nespolehliví referenti, kterými rozuměl pouze referenty německé národnosti (je otázkou, zda v té době působili na úřadu zaměstnanci maďarské národnosti, kteří rozhodně také nemohli být považováni a priori za důvěryhodné) „budou neprodleně umístěni pospolu nebo odděleně od ostatních referentů“ a nedůvěryhodní zaměstnanci nesmějí „býti členy senátů ani komisí, do [je]jichž působnosti by náležely

záležitosti tajných přihlášek.“ Přesun potkal také kancelářské a pomocné úředníky německé národnosti, kteří byli přemístěni do takových organizačních částí úřadu, aby nehrozilo jejich setkání s tajnými přihláškami, které byly uschovány „bezpečně pod uzávěru.“ Tyto personální a logistické přesuny, vzdor tomu, že se z celkového počtu 77 technických úředníků týkaly jen 9 referentů, přičemž nedůvěrou zjevně byli postiženi i němečtí referenti židovského původu, u nichž bylo možné jen za mimořádných okolností očekávat spolupráci s nacisty (např. když nacisté drželi blízké příbuzné a vyhrožovali jejich mučením či smrtí), a redislokací nespécifikovaného počtu pomocných sil, úřadu samozřejmě vystaly určité potíže. Prezident úřadu proto upozorňoval, že „stav vzniklý tímto opatřením nebude na delší dobu udržitelný, neboť úředníci státně nespolehliví nebudou co do výkonnosti v úřadě plně využiti, zejména ne co do svých odborných speciálních znalostí. Agenda v úřadě se zkomplikuje, protože v témže referátě, který dříve spravoval jediný úředník, budou nyní pracovat referenti alespoň dva, z nichž státně spolehlivý bude vyřizovat tajné přihlášky“ a dovozoval s odkazem na znění zákona na obranu státu, že „by ani nebylo možné přeměnit referát tak, aby odborníkům státně nespolehlivým byly přiděleny takové referáty, na nichž by vojenská správa [...] neměla zájem.“ Dále se obával, že stejně není možno zcela zabránit, aby se nespolehliví zaměstnanci k těmto přihláškám dostali, protože se z pracovních důvodů museli dostávat do prostor spisovny a výpravny. Proto prosil, aby nadřazené Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností urychleně ve spolupráci s Předsednictvem ministerské rady připravilo řešení postavení těchto úředníků a jejich případné převedení na jiné úřady.

Koncem prosince 1938 a počátkem února 1939 se o tuto otázku opakovaně zajímal Předsednictvo ministerské rady, které po Ministerstvu průmyslu, obchodu a živností urgovalo řešení. Ministerstvo průmyslu, ob-

chodu a živností, které bylo dobře obeznámeno s tradičními problémy Patentního úřadu, který od svého založení žehral (a oprávněně) na nedostatek technických referentů, ve své odpovědi Předsednictvu ministerské rady ze dne 13. února 1939 blahosklonně a zcela v rozporu s názorem Patentního úřadu sdělilo, že němečtí inženýři pracují právě v těch oborech vynálezů, „u nichž jest jejich zastoupení českými úředníky příbuzných vynálezů poměrně nejsnadnější a počet tajných přihlášek je neobyčejně nízký – v roce 1937 bylo jich 47, v I. pololetí r. 1938 pak 28 –, neboť nepřijde poměrně ročně ani jeden vynález na jednoho referenta, nemá toto opatření za následek ani těch nejmenších závad, pokud jde o chod úřadu.“²⁹

Zatímco u Patentního úřadu je zřejmé, že projevil dobrou vůli vyhovět prosbě vojenské správy, aby zajistil bezpečnost tajných spisů, a je stejně tak zjevné, že Patentní úřad udělal v této věci vše, co mohl, aniž by porušil právní rámec a perzekvoval své zaměstnance na základě jejich národnosti, tak v případě reakce Ministerstva průmyslu, obchodu a živností se lze jen dohadovat, zda byla odpověď psána ještě pod doznívajícím vlivem alkoholu požitého při oslavě Nového roku, nebo zda byla projevem neuvěřitelné natvrdlosti a omezenosti jak rozhledu, tak úsudku. O to více zarazí, že se Předsednictvo ministerské rady s touto odpovědí spokojilo a věc odložilo ad acta.³⁰ V této souvislosti se lze jen dohadovat, nakolik chápaly ústřední úřady státu, nebo alespoň některé z nich, nezbytnost opatření na obranu státu nejen v čistě vojenském smyslu, ale i v otázce bezpečnosti informací.

Bez ohledu na říšskoněmeckou pasivitu v otázce převzetí několika zaměstnanců pražského úřadu do Reichspatentamtu, vztahy na odborné a praktické úrovni mezi pražským a berlínským úřadem pokračovaly. Koncem ledna 1939 proběhla v Berlíně jednání česko-slovenské delegace s Němci o přípravě dohody o ochraně živnostenského vlastnictví, která se konala v berlínském Ministerstvu

spravedlnosti. Česko-slovenskou stranu zastupoval legační tajemník Karel Trpák,³¹ dále JUDr. Josef Fák za Patentní úřad a tajemník Ústředního svazu československých průmyslníků³² JUDr. Josef Mikoláš.³³ Za nacistické Německo jednal rada komorního soudu Kühnemann, senátní prezident patentního úřadu Müller a rada okresního soudu dr. Schäfer. Připomínky vyslovené česko-slovenskou stranou byly akceptovány a rozprava se podle česko-slovenských reprezentantů vedla na profesionální úrovni.³⁴ Brzká okupace českých zemí však jakékoliv úmluvy ohledně vlastnických práv mezi československých pohraničím přičleněným k Hitlerově říši a zbytkem republiky učinila irelevantní.

Snahy o reformu legislativního rámce

Přestože republika řešila akutní problémy se zajištěním statisíců uprchlíků z pohraničí, na průmyslovém vlastnictví zainteresované úřady, sdružení a jednotlivci nepouštěli ze zřetele nutnost modernizace příslušné legislativy, což bylo nezbytné pro ratifikaci poslední úpravy unijní smlouvy, jak byla dohodnuta v Londýně v roce 1934. Úprava zákonodárství pak měla v představách zastánců změny legislativy přirozeně stát připravit na další rozvoj oboru a ekonomický vzestup.³⁵ Svě naděje reformátoři vkládali i do nového vedení státu. Po Berlínem vynucené abdikaci Edvarda Beneše na post prezidenta republiky, se tohoto úřadu ujal Emil Hácha, což s ohledem na jeho působení v Patentním soudu činovníci v oboru průmyslového vlastnictví jen kvitovali.³⁶ Mnohem důležitější pro prosazení reformy však byla postava nového rezortního ministra, kterým se stal Vlastimil Šádek, představitel Ústřední svazu československého průmyslu, který vedle činnosti ve Svazu působil jako jednatel Československého národního komitétu pro vědeckou organizaci práce.³⁷ Logicky se od něj očekávala podpora vědeckého přístupu k ekonomice a ochraně trhu, včetně průmyslového vlastnictví.

Snahy o reformu vycházely jako obvykle z několika míst. Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností již dříve vytvořilo tři komise pro reformu vzorkového, známkového a patentového práva. Jejich činnost pokračovala i v novém státním uspořádání,³⁸ leč ministerstvo samo bylo onou pomyslnou žábou na prameni, neboť se stavělo proti přetvoření Patentního úřadu v centrální orgán pro všechny oblasti průmyslového vlastnictví. Vedle této úřední cesty a vědomí Ministerstva průmyslu, obchodu a živností, že je potřeba něco se zastaralými zákony udělat, aniž by si ministerstvo samo zmenšilo pravomoci, vyvíjela v tomto reformním směru činnost odborná sdružení, která si chtěla uchovat svoji agilitu i v novém státním zřízení.

Mimořádnou roli jako obvykle mělo vlivné *Mezinárodní sdružení pro ochranu živnostenského vlastnictví – odbor československý v Praze*, které díky svému uznávanému časopisu „*Soutěž a tvorba*“ přinášelo nejen množství oborových zpráv, ale na jeho stránkách bylo publikováno i množství podnětů k celé problematice reformy ochrany průmyslového vlastnictví.

Nebylo divu, že v programovém článku Sdružení³⁹ se mezi prioritami objevilo na prvním místě udržení tohoto časopisu. Další udržovací snahou bylo uchování specializovaných soudů, ba ještě jejich další zkvalitnění, stejně jako ostatních míst, která spolupracovala v té či oné podobě na ochraně průmyslového vlastnictví, totiž dobudování Patentního úřadu, resp. jeho knihovny, a zesílení po personální stránce, aby se jeho výkonnost „*přiblížila se výkonnosti německého Reichspatentamtu*“⁴⁰ – přitom za zmínku stojí, že události z let 1938 a 1939 se na statistické výkonnosti pražského Patentního úřadu nijak nepodepsaly.⁴¹ To lze vysvětlit jednak vysokou pracovní disciplínou a morálkou zaměstnanců, popř. přísným dohledem vedení úřadu, nebo lze objasnění hledat v úniku referentů ze světa truchlivé přítomnosti do jiného světa vynálezců a snů. Každopádně podle představ Sdružení za

nového režimu měly odborně zesílit okresní úřady, které vykonávaly působnost v oboru ochrany vzorové a zákona proti nekalé soutěži, konkrétně aby každý okresní úřad měl jednoho řádně vyškoleného referenta, který by nebyl přetížen další agendou. Sdružení rovněž pomýšlelo na udržení své pozice coby konzultanta nových návrhů zákonným norem,⁴² byť s lítostí konstatovalo, že doba možná není vhodná pro novou kodifikaci práva v oblasti známkové a vzorkové ochrany: „*Ale právě na tomto poli čekají nás největší úkoly.*“⁴³ Hlavním úkolem, nebo mottem práce celého Sdružení bylo „*Pracovat s energií dvakrát větší než dříve!*“⁴⁴

Na Hamannově programovém článku je však jedna věc mimořádná. Nejsou to výše načrtnuté úkoly a záměry poměrně úzké skupiny lidí při prosazování vlastních zájmů, nýbrž nepřímá reakce na dobové ovzduší, vyhrocenou nacionální rétoriku nacistů a okleštění státu. Jedná se o rozloučení s členy Sdružení, kteří zůstali v okupovaném pohraničí. Přitom je však zjevné, že dotyční byli německé národnosti, navzdory nepřehlédnutelně českým kořenům:

„*Loučíme se neradi se členy v sudetském území. Jména dr. Tausche, dr. Wawreczka, dr. Swoboda aj. byla dlouho a zdárně spjata s vývojem československého odboru. Zachováme si krásnou vzpomínku na jejich cennou spolupráci.*“⁴⁵

Zdá se, že navzdory rozhárané politické situaci a napjaté národnostní situaci se v rámci komunity specialistů na ochranu průmyslového vlastnictví podařilo zachovat slušné a nekonfliktní vztahy. Nelze pochopitelně ani vyloučit zistný úmysl udržet dobré vztahy s osobami, se kterými budou muset již brzy jednat při ochraně zájmů svých klientů.

Někteří zástupci Sdružení v nových podmínkách navrhovali zavedení ochrany pro drobné vynálezy, jejichž myšlenková novost byla obchodně využitelná mnohem kratší dobu, než za kterou Patentní úřad v průměru udělil patent.⁴⁶ Toto opatření se mělo podle navrhovatele dít na základě vzorkového

zákonu, který však byl – jak jinak – beznadějně zastaralý. Pocházel z roku 1858 a snahy o jeho neúspěšnou reformu se podařilo vysledovat již k roku 1871...⁴⁷ Další zástupci pak v novém režimu navazovali na dřívější úsilí o vznik komory patentních zástupců. Svůj požadavek podpírali poukazem na vládní nařízení č. 284/1938 Sb. z. a n., kterým se zvětšila práva advokátní komoře.⁴⁸

Československý odbor Mezinárodního sdružení se pokoušel udržet své mezinárodní kontakty a vazby, takže se například podílel na přípravě kongresu Mezinárodní obchodní komory, který se měl v roce 1939 konat v Kodani. Československý odbor – zcela v intencích svého zaměření – tlačil, aby se sjezd zabýval otázkami průmyslového vlastnictví.⁴⁹ Koncem února 1939 pak Josef Lachout reprezentoval sdružení na schůzi permanentní komise pro otázky ochrany živnostenského vlastnictví u Mezinárodní obchodní komory v Paříži. S ohledem na mezinárodní realitu a postavení bezbranné a bezmocné Prahy bylo v tiskové zprávě ze schůze se zadostiučiněním poukazováno, že říšskoněmecký zástupce, Richard Zetzsche, často navazoval, doplňoval a podporoval Lachoutovy závěry.⁵⁰ Zetzsche za druhé světové války působil v okupační správě Generálního gouvernementu (tj. část obsazeného Polska), kde se zabýval hospodářskými otázkami, resp. jasněji řečeno: Vykořisťováním okupovaného území.

V lednu 1939 se na ministra průmyslu, obchodu a živností, dr. Vlastimila Šádka, obrátil Svaz vynálezců,⁵¹ kteří prostřednictvím svého předsedy J. Pavlečky a jednatele B. Všeťečky předložili memorandum⁵² požadující rozsáhlé úpravy v oboru ochrany vynálezů:

„Vynálezci česko-slovenští, sdružení ve Svazu vynálezců v Praze ze všech oblastí našeho státu, příslibují Vám, že vynaloží veškeré svoje schopnosti a síly pro urychlení technického pokroku u nás a tím pro posílení našeho národního hospodářství.“

Po tomto vlasteneckém úvodu vyložili své hlavní problémy:

„Ochrana vynálezů u nás je velmi pomalá (vyřízení žádosti o patent trvá průměrně 3 roky), nepřiměřeně drahá (náklad na získání a udržení patentu činí přes 20 tisíc Kč) a příliš krátká (nejdelší doba trvání patentu je 15 let). Stát chrání veškeren majetek svých občanů zdarma a nedotýká se jeho vlastnictví, jen za ochranu vynálezů se však požadují nepřiměřeně vysoké poplatky, i když vynálezy nejsou zužitkovány, a nejpozději po 15 letech se vynálezy zbavují ochrany vůbec, čímž jsou vynálezci svého majetku zbavováni.

To vše znehodnocuje vynálezy u nás do takové míry, že velická většina (98 %) jich zůstává nevyužita. Vynálezci jsou hmotně ničení a jejich činnost se tím podlamuje.“

Nápravu měla přinést série nových zákonů, na jejichž tvorbě by se vynálezci spolupodíleli, a samozřejmě mělo dojít k uplatnění již vyřčených a v příloze posléze podrobněji specifikovaných požadavků.

Jednalo se především o vydání čtyř zákonů, jejichž výkonem měl být pověřen jediný centrální úřad, tj. Patentní úřad v Praze. Šlo o tyto zákony:

- 1) *O ochraně vynálezů patentem po průzkumu novosti.*
- 2) *O ochraně vynálezů užitným vzorem bez průzkumu novosti.*
- 3) *O ochraně tvaru nového předmětu živnostenským vzorkem a modelem.*
- 4) *O ochraně známkové.*

Dalším požadavkem bylo zavedení mezinárodního patentu po vzoru mezinárodní ochranné známky a mezinárodního ochranného vzorku. Kromě toho se mělo při zkoumání novosti vynálezu přihlížet jen ke skutečnosti, je-li patent nový pro naše území a nikoliv, je-li nový i v cizině. Mělo to vést k urychlení vyřizování žádostí a rovněž bylo argumentováno tím, že v mnoha západních zemích se tak již postupuje. Podle dalšího návrhu měl být zpoplatněn pouze průzkum vynálezu, jeho tisk a zapsání do rejstříku.

Jeho udržování již mělo být zdarma. Patentní úřad měl být dotován poplatky z prodeje a pronájmu patentů, vzorů a vzorků.

Oproti stávající úpravě mělo být možné též patentovat technickou myšlenku nebo ideu, „*vyjadřuje-li zcela nebo z části technické provedení.*“ Kromě toho měl být u každého patentu a vzoru „*označen skutečný vynálezce.*“

Největší starost však Svazu vynálezců přinášela dočasnost ochrany všech patentů, proto požadovali, aby byl „*podroben témuž majetkovému právu jako majetek hmotný.*“ Šlo o to, aby s patentového vlastnictví měli užitek i vynálezci, resp. vlastníci potomci. Argumentovalo se též tím, že mnohé vynálezy předběhnou svojí dobu a jejich ochrana vyprší dříve, než dojde k jejich využití. Dalším podnětem mělo být, že by tímto opatřením došlo k odstranění tzv. „*výrobního tajemství.*“ *Toto tajemství není však nikdy zajištěno ani pro vlastníkovu výrobu, protože je může také jiný vynálezce, ani pro veřejný zájem a potomstvo, protože jeho držitel je může vzít s sebou do hrobu.*“ Změna by též vedla k zlevnění výroby, což „*prospěje i konsumu, protože se mu dostane předmětu technicky zlepšeného a ještě zlevněného.*“

Státní zájem měl být samozřejmě ochráněn zákonnou možností vyvlastnění. Likvidace zastaralých nebo „*nevyužívaných patentů, vzorů a vzorků budiž prováděno podle dosavadních ustanovení patentního zákona.*“ Poněkud nereálná byla představa, že by přihlášky byly „*vyřizovány hned, jak byly podány.*“ Tomu zřejmě měly napomoci nespecifikované úpravy v organizaci úřadu. Všechny tyto a mnohé další požadavky a návrhy měly být uplatněny ve výše dotčených zákonech a „*vrcholným cílem pak je,*“ jak se dušovali vynálezci, „*prospěch národního hospodářství naší vlasti.*“

Ministr Šádek tento dopis dostal na stůl v polovině února 1939 a požádal Patentní úřad o vyjádření a příp. o vlastní návrhy.⁵³ S ohledem na březnový rozpad Česko-Slovenska a okupaci historických zemí na-

cisty zřejmě nedošlo toto memorandum žádného uplatnění nebo širšího zkoumání, i když Šádek zůstal ve funkci ještě celý rok až do 3. února 1940, kdy jej nahradil Jaroslav Kratochvíl. Memorandum však nebylo posledním pokusem lépe využít tvořivosti „*ku prospěchu vlasti.*“

Další dobovou aktivitou, která neuspěla a již se snažily potlačit i česko-slovenské orgány, představovala propagace „*Národní ochranné známky.*“ Ústřední censurní komise koncem února 1939 vydala příkaz, aby úřady vykonávající tiskovou cenzuru „*potlačily novinářské zprávy, které propagují akci pro zavedení Národní ochranné známky, jakož i inzeráty s vyobrazením této známky a opatřené textem: „Národní ochranná známka – ryze český výrobek.“*“⁵⁴ Příčiny negativního postoje tkví nejspíše v tom, že by Berlín, se kterým se bezmocná Praha snažila vyjít za každou cenu, viděl v tomto podniku nacionalistickou akci zaměřenou proti německým výrobkům. Vedle toho tato známka pozapomínala na to, že ještě stále existuje Česko-Slovensko, čímž by se zase cítili dotčení lidé vládoucí na Slovensku a ukrajinští nacionalisté na Podkarpatské Rusi.

Závěr

Mnichovská dohoda, která ukončila život prvé a zrodila republiku druhou, postihovala všechny sféry života, včetně ochrany průmyslového vlastnictví. Mnozí patentní zástupci náhle zjistili, že jejich kolegové nebo klienti jsou příslušníky jiného státu. V důsledku územních změn se dočkala právní stránka ochrany průmyslového vlastnictví mnoha úprav na obou stranách hranice. Tyto změny pouze reagovaly na nezbytnost přizpůsobit právo nečekanému vývoji a nepřinesly modernizaci a centralizaci ochrany průmyslového vlastnictví, po níž Patentní úřad a další kruhy tolik volaly. Pražskému Patentnímu úřadu se navzdory silným autonomistickým, ba separatistickým tendencím na Slovensku a Podkarpatské Rusi, podařilo udržet svoji jedinečnost v celém

federalizujícím se státě. Úspěch, byť dočasný, to byl, neboť ve chvílích, kdy vládnou národnostní vášně, nebývá mnoho místa pro rozumná a logická řešení. Úřad se navíc potýkal s mnoha problémy – přetrvávala jeho zatíženost množstvím nevyřízených spisů násobená nedostatkem kvalifikovaného personálu. Úřad navíc přitom v této době přišel o část zaměstnanců – někteří pracovníci německé národnosti nadšeně složili své funkce a odešli v ústretu službě nacistickému státu. Další zaměstnanci německého původu rovněž usilovali o kariéru v berlínském Reichspatentamt, ale chtěli mít předem jistotu, že budou v Berlíně uvítáni a přijati. Ten však o ně nejevila zájem, protože Německo potřebova-

lo, aby v Česko-Slovensku zůstala silná německá menšina, skrze kterou by dále mohl stát destabilizovat a díky tomu snáze ovládat chování pražské vlády. Poslední měsíce republiky, resp. první měsíce roku 1939 přinesly protizidovská opatření, která se dotkla nejednoho zaměstnance úřadu, ale teprve nacistická okupace z března 1939 začala ohrožovat jejich fyzickou existenci. Toto přímé nebezpečí se pak týkalo všech zaměstnanců, kteří nevyhovovali nacistické ideologii, tedy Čechů, Slováků i demokraticky smýšlejících Němců. Následující léta přinesla jednak snahu okupantů o zničení úřadu, jednak úsilí o maximální kořistění z pokladů ducha vynálezců, které byly u úřadu soustředěny v patentních přihláškách.⁵⁵

-
- 1 Článek volně navazuje na dřívější autorovy texty publikované v Průmyslovém vlastnictví: Patentní úřad, 1918–1938. In: Průmyslové vlastnictví, č. 6/2010, s. 10–22 a č. 1/2011, s. 14–19 a Zaměstnanci Patentního úřadu ve vírech druhé světové války. In: Průmyslové vlastnictví, č. 6, roč. 23, 2013, s. 209–219.
 - 2 K druhé republice viz Gebhart, Jan – Kuklík, Jan: Druhá republika 1938–1939. Svár demokracie a totality v politickém, společenském a kulturním životě. Praha – Litomyšl 2004; Gebhart, Jan – Kuklík, Jan: Velké dějiny zemí Koruny české. Svazek XVa. 1938–1945. Praha – Litomyšl 2006 a Hubený, David: Podkarpatská Rus na jednáních vlád Jana Szyrového (23. září – 1. prosince 1938). In: Paginae historiae, č. 1, 2013, roč. 21, s. 191–232.
 - 3 Pošta, Matěj: Vývoj průmyslověprávní ochrany na území českých zemí. Diplomová práce. Metropolitní univerzita Praha. Praha 2014.
 - 4 Národní archiv, fond Ministerstvo průmyslu, obchodu a živností – dodatky I., karton (dále jen NA, f. MPOŽ – dod. I., kart.) 17, čj. 16980/37.
 - 5 Vojáček, Jan: Územní dualismus vzt. trialismus živnostenské ochrany v novém Česko-Slovensku. In: Soutěž a tvorba, č. 1, roč. XII., 1939, s. 4.
 - 6 Vojáček, Jan: Územní dualismus vzt. trialismus živnostenské ochrany v novém Česko-Slovensku. In: Soutěž a tvorba, č. 1, roč. XII., 1939, s. 4 a Vojáček, Jan: Územní rozdělení česko-slovenského soudnictví. In: Soutěž a tvorba, č. 2, roč. XII., 1939, s. 23.
 - 7 NA, f. Předsednictvo ministerské rady (dále jen PMR), kart. 4145, XX. vláda, 3. zasedání 12. prosince 1938, fol. 102–103; původní návrhy a jejich drobné úpravy a důvodové zprávy viz fol. 231–250.
 - 8 NA, f. PMR, kart. 4145, XX. vláda, 3. zasedání 12. prosince 1938, fol. 118–119.
 - 9 NA, f. Ministerstvo vnitra – nová registratura, kart. 44, sign. A 2725; f. MPOŽ – dod. I., kart. 17, čj. 16980/37.
 - 10 Prodloužením lhůt k podání priorit u přihlášek se zabývalo vládní nařízení č. 345/1938 Sb. z. a n. NA, f. MPOŽ – dod. I., kart. 17, čj. 16980/37.
 - 11 NA, f. MPOŽ – dod. I., kart. 17, čj. 16980/37.
 - 12 NA, f. MPOŽ – dod. II., kart. 24.
 - 13 NA, f. MPOŽ – dod. I., kart. 17, čj. 16980/37.
 - 14 Podgorný, Pavel: Hospodářské vztahy Česko-Slovenska a Německa v období tzv. Druhé republiky. In: Soukupová, Martina – Kovář, Martin (eds.): Role státu v německém hospodářství 20. století. Praha 2009, s. 99.
 - 15 Sborník dokumentů k 40. výročí Mnichova. K událostem let 1938–39 na území okresu Jin-

- dříchův Hradec. II. část dokumentární. Jindřichův Hradec 1978, např. dok. č. 78.
- 16 Podgorný, Pavel: Hospodářské vztahy Česko-Slovenska a Německa v období tzv. Druhé republiky. In: Soukupová, Martina – Kovář, Martin (eds.): Role státu v německém hospodářství 20. století. Praha 2009, s. 99–100.
- 17 NA, f. PMR, kart. 1696, sign. 279/2.
- 18 NA, f. PMR, kart. 3183, sign. 689/14.
- 19 K Szalaiově perzekuci za války viz Hubený, David: Zaměstnanci Patentního úřadu ve vírech druhé světové války. In: Průmyslové vlastnictví, č. 6, 2013, roč. 23, s. 210.
- 20 Tento paragraf zákona č. 15/1914 se týkal dovolené s čekatelným. O podmínkách penzionování hovořil paragraf 79.
- 21 Služební pragmatikou je míněn zákon č. 15/1914 ř. z. „o služebním poměru státních úředníků a státních sluhů“, tedy obdoba současného zákona č. 234/2014 Sb. „o státní službě“.
- 22 NA, f. PMR, kart. 1696, sign. 279/2.
- 23 NA, f. PMR, kart. 1696, sign. 279/2.
- 24 Tento paragraf zákona č. 15/1914 ř. z. nařizoval podávat stížnosti výhradně přes své nadřízené.
- 25 NA, f. PMR, kart. 1696, sign. 279/2.
- 26 NA, f. PMR, kart. 3183, sign. 689/14.
- 27 Viz Hubený, David: Zaměstnanci Patentního úřadu ve vírech druhé světové války. In: Průmyslové vlastnictví, č. 6, 2013, roč. 23, s. 216.
- 28 Nejlépe k národnostní politice československé a částečně též česko-slovenské armády viz Zückert, Martin: Zwischen Nationsidee und staatlicher Realität. Die tschechoslowakische Armee und ihre Nationalitätenpolitik 1918–1938. München 2006.
- 29 NA, f. PMR, kart. 3183, sign. 689/14.
- 30 NA, f. PMR, kart. 3183, sign. 689/14.
- 31 K Trpákové kariéře viz jeho biogram v Dejmek, Jindřich – Němeček, Jan – Michálek, Slavomír: Diplomacie Československa. Díl II. Biografický slovník československých diplomatů 1918–1992. Praha 2013, s. 248
- 32 K této instituci viz Durmanová, Marie a kol.: Ústřední svaz československého průmyslu ÚSČP 1918–1950. Inventář. Praha 1964, s. 1–9.
- 33 K působení Mikoláše ve Svazu viz jeho osobní složka NA, f. Ústřední svaz československého průmyslu, kart. 62.
- 34 NA, f. MPOŽ – dod. I., kart. 17, fasc. 16987/37; f. MPOŽ – dod. II., kart. 24.
- 35 Vojáček, Jan: Nejblíží úkoly zákonodárné v oboru živnostenské ochrany v novém Česko-Slovensku. In: Soutěž a tvorba, č. 11–12, roč. XI., 1938, s. 208.
- 36 Dr. L-t.: JUDr. Emil Hácha prezident Česko-Slovenské republiky. In: Soutěž a tvorba, č. 11–12, roč. XI., 1938, s. 207.
- 37 Dr. L-t.: Nový ministr obchodu JUDr. Vlastimil Šádek. In: Soutěž a tvorba, č. 11–12, roč. XI., 1938, s. 208.
- 38 Gellner, Otto: Nutnost ochrany pro drobné vynálezy. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 177.
- 39 Hamann, Leopold: Naše úkoly v Druhé republice. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 175–176.
- 40 Hamann, Leopold: Naše úkoly v Druhé republice. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 175.
- 41 Pošta, Matěj: Vývoj průmyslověprávní ochrany na území českých zemí. Diplomová práce. Metropolitan univerzita Praha. Praha 2014, s. 50.
- 42 Hamann, Leopold: Naše úkoly v Druhé republice. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 175.
- 43 Hamann, Leopold: Naše úkoly v Druhé republice. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 176.
- 44 Hamann, Leopold: Naše úkoly v Druhé republice. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 175.
- 45 Hamann, Leopold: Naše úkoly v Druhé republice. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 175.
- 46 Gellner, Otto: Nutnost ochrany pro drobné vynálezy. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 176.
- 47 Gellner, Otto: Nutnost ochrany pro drobné vynálezy. In: Soutěž a tvorba, č. 9–10, roč. XI., 1938, s. 177.
- 48 Vojáček, Jan: Nejblíží úkoly zákonodárné v oboru živnostenské ochrany v novém Česko-Slovensku. In: Soutěž a tvorba, č. 11–12, roč. XI., 1938, s. 209.

- 49 Kongres Mezinárodní obchodní komory v Kodani 1939. In: Soutěž a tvorba, č. 1, roč. XII., 1939, s. 11–12.
- 50 Lachout, Josef: Schůze permanentní komise pro otázky ochrany živnostenského vlastnictví u Mezinárodní obchodní komory v Paříži. In: Soutěž a tvorba, č. 3, roč. XII., s. 55.
- 51 Svaz byl založen v roce 1928. Jakubec, Ivan: Hlavní směry technického výzkumu – patenty a licence. In: Kubů, E. – Pátek, J.: Mýtus a realita hospodářské vyspělosti Československa mezi světovými válkami. Praha 2000, s. 237.
- 52 K tomuto memorandu viz též Pošta, Matěj: Vývoj průmyslověprávní ochrany na území českých zemí. Diplomová práce. Metropolitní univerzita Praha. Praha 2014, s. 52–53.
- 53 NA, f. MPOŽ – dod. I., kart. 12.
- 54 Archiv Ministerstva zahraničních věcí, f. Kabinet ministra – věcné, kart. 65; Státní okresní archiv (dále jen SOKA) Rakovník, f. Okresní úřad Rakovník, kart. 16, čj. pres. dův. 294/1939; SOKA Kladno, f. Okresní úřad Slaný, čj. 351/1939pres.
- 55 Obecně k transferu inovací s přihlédnutím k roli patentů a příslušného úřadu viz Jakubec, Ivan: Transfer inovací. Patenty, licence a celní úlevy v meziválečném Československu. Praha 2014, s. 23–66, 96–98.

EVROPSKÉ PRÁVO

Schválen Poplatkový řád jednotné patentové ochrany (RFeesUPP)

Užší výbor Správní rady EPÚ rozhodnutím ze dne 15. prosince 2015 schválil prováděcí předpis k Nařízení (EU) č. 1257/2012 Evropského parlamentu a Rady, provádějícího posílenou spolupráci v oblasti vytvoření jednotné patentové ochrany a Nařízení Rady č. 1260/2012, provádějící posílenou spolupráci, pokud jde o příslušná ustanovení o překladu. S návrhem tohoto předpisu byli naši čtenáři již seznámeni, (viz „Průmyslové vlastnictví č. 3 a 4/2015“). Oproti publikovanému návrhu došlo pouze k vypuštění pravidla 25 týkajícího se výdajů EPÚ a jeho přesunutí do jiného předpisu.

Dále pak Užší výbor svým rozhodnutím schválil i Poplatkový řád jednotné patentové ochrany (RFeesUPP) a není tak jistě od věci

se s ním již nyní, s předstihem blíže seznámit. Jednotlivé články jsou doplněny vysvětlujícími poznámkami.

POPLATKOVÝ ŘÁD JEDNOTNÉ PATENTOVÉ OCHRANY (RFeesUPP)

OBSAH:

- | | |
|----------|-----------------------------------------------------------------------|
| Článek 1 | Obecné ustanovení |
| Článek 2 | Poplatky stanovené v Pravidlech týkajících jednotné patentové ochrany |
| Článek 3 | Snížení udržovacích poplatků |
| Článek 4 | Náhrady nákladů za překlad |

- Článek 5 Poplatky a ceny stanovené prezidentem Evropského patentového úřadu
- Článek 6 Společná ustanovení upravující řízení
- Článek 7 Přezkum výše udržovacích poplatků a zpráva určitým subjektům

— ■ ■ ■ —

Část I

Poplatky splatné Evropskému patentovému úřadu a platby jím prováděné

Článek 1

Obecné ustanovení

Poplatky splatné Evropskému patentovému úřadu, náhrada nákladů za překlad majiteli evropského patentu s jednotným účinkem, vyplácená Evropským patentovým úřadem na základě Pravidel týkajících se Jednotné patentové ochrany, a poplatky a náklady stanovené prezidentem Evropského patentového úřadu v souladu s článkem 5, jsou vybírány nebo placeny v souladu s ustanoveními obsaženými v člancích 2 až 6.

Poznámka: Poplatkový řád jednotné patentové ochrany (dále jen RFeesUPP) stanoví různé poplatky splatné Evropskému patentovému úřadu (dále jen EPÚ). Dále pak stanoví náhradu za překlad majiteli evropského patentu s jednotným účinkem (viz Pr. 8(1) Pravidel týkajících se Jednotné patentové ochrany - dále jen UPR). RFeesUPP rovněž stanoví způsoby platby uvedených poplatků a jejich výši. Konečně pak stanoví i výši náhrady nákladů za překlad, které vyplácí EPÚ. RFeesUPP se rovněž použije pro poplatky, jejich výši stanoví prezident EPÚ v souladu s článkem 5 RFeesUPP (například správních poplatků za registraci licencí a jiných práv podle Pr. 20(2)(b) UPR, podrobněji viz poznámka u článku 5 RFees UPP).

Článek 2

Poplatky stanovené v Pravidlech týkajících jednotné patentové ochrany

(1) Evropskému patentovému úřadu se platí následující poplatky:

1. Udržovací poplatky za evropský patent s jednotným účinkem, (Pr. 13, odst. 1 Pravidel týkajících se jednotné ochrany) počítané v každém případě od data podání přihlášky

(EUR)

- za 2. rok	35
- za 3. rok	105
- za 4. rok	145
- za 5. rok	315
- za 6. rok	475
- za 7. rok	630
- za 8. rok	815
- za 9. rok	990
- za 10. rok	1 175
- za 11. rok	1 460
- za 12. rok	1 775
- za 13. rok	2 015
- za 14. rok	2 455
- za 15. rok	2 830
- za 16. rok	3 240
- za 17. rok	3 640
- za 18. rok	4 055
- za 19. rok	4 455
- za 20. rok	4 855

2. Přírážka za opožděnou platbu udržovacího poplatku (Pr. 13, odst. 3 Pravidel týkajících se jednotné patentové ochrany) - 50 % opožděného udržovacího poplatku

(2) Poplatek za navrácení práv (Pr. 22 odst. 2 Pravidel týkajících se jednotné pa-

tentové ochrany) se platí ve výši stanovené v článku 2 odst. 1 položka 13 platného znění Poplatkového řádu EPC.

Poznámka: Článek 2(1) položka 1 RFeesUPP stanoví výši udržovacích poplatků, které se platí EPÚ za 2. až 20 rok, počítáno v každém případě od data podání evropské patentové přihlášky. Článek 2(1) položka 2 pak stanoví výši přírážky za opožděnou platbu udržovacího poplatku v souladu s Pr. 13(3) UPR). Pokud je udržovací poplatek v souladu s Pr. 3 RFeesUPP snížen, pak je 50% přírážka počítána ze snížené částky poplatku. Článek 2(2) RFeesUPP pak stanoví, že výše poplatku za navrácení práv (viz Pr. 22(2) UPR) odpovídá výši ekvivalentního poplatku stanoveného v Poplatkovém řádu k EPC (dále jen RFeesEPC). Tak je zajištěn plný soulad s poplatkem za navrácení práv podle EPC. Bude se tak na něj vztahovat i dvouletá perioda úpravy poplatků, place-ných podle EPC.

Článek 3

Snížení udržovacích poplatků

Snížení udržovacích poplatků za evropský patent s jednotným účinkem, stanovené v Pr. 12 odst. 1 Pravidel týkajících se jednotné patentové ochrany činí 15 %.

Poznámka: Majitel evropského patentu s jednotným účinkem může u EPÚ podat prohlášení, že je připraven umožnit komukoliv využít vynález formou licence za přiměřenou náhradu (viz Pr. 12(1) UPR). V takovém případě se udržovací poplatky, splatné po obdržení takového prohlášení, snižují v souladu s čl. 3 RFeesUPP o 15 %.

Článek 4

Náhrada nákladů za překlad

(1) Výše paušálu stanoveného v Pr. 11 Pravidel týkajících se jednotné patentové ochrany činí 500 EUR.

(2) Správní poplatek, stanovený v Pr. 10 odst. 4 Pravidel týkajících se jednotné paten-

tové ochrany, činí 50 % paušálu podle odstavce 1.

Poznámka: Pravidlo 11 UPV stanoví, že náhrada nákladů za překlad bude poskytnuta jen do určité maximální výše a proplacena formou paušálu stanoveného v RFeesUPP. V článku 4 (1) RFeesUPP je výše paušálu stanovena na 500 EUR. Pokud EPÚ zjistí, že náhrada byla poskytnuta na základě nepravdivého prohlášení, pak podle Pr. 10(4) UPR vyzve majitele patentu, aby zaplatil – spolu s následujícím udržovacím poplatkem – dodatečný poplatek sestávajícím z poskytnuté náhrady (paušálu) a správního poplatku, jehož výše je stanovena v článku 4(2) RFeesUPP na 50 % paušálu. Pokud tento dodatečný poplatek není včas uhrazen, evropský patent s jednotným účinkem zanikne (viz rovněž poznámka k Pr. 10 UPR).

Článek 5

Poplatky a ceny stanovené prezidentem Evropského patentového úřadu

Správní poplatky uvedené v Pravidlech týkajících se jednotné patentové ochrany a poplatky vybírané za služby poskytované Evropským patentovým úřadem, jiné než uvedené v tomto předpisu, se v souladu s článkem 3 Poplatkového řádu k EPC platí ve výši stanovené prezidentem Evropského patentového úřadu.

Poznámka: V souladu s čl. 3(1) RFeesEPC stanoví prezident EPÚ výši správních poplatků uvedených v Prováděcím předpisu k EPC, resp. výši poplatků a ceny placené majitelem patentu za služby poskytované EPÚ, jiné než uvedené v článku 2 RFeesEPC. Poslední rozhodnutí prezidenta EPÚ revidující poplatky a náklady je z 13. prosince 2013 (viz OJ EPO 2014, A13). Toto rozhodnutí prezidenta obsahuje například výši správních poplatků za registraci převodu (Pr. 22(2) EPC), za registraci licence či jiných práv (Pr. 23(1) EPC) nebo za předání infor-

mace obsažené ve spisu evropské patentové přihlášky (viz Pr. 146 EPC). Protože podle Pravidel týkajících se jednotné patentové ochrany se tato ustanovení prováděcího předpisu EPC použijí mutatis mutandis, budou podle článku 5 RFeesUPP platit i stejné výše poplatků stanovené v aktuálním rozhodnutí prezidenta EPÚ.

Rozhodnutí prezidenta EPÚ pak navíc stanoví i poplatky za služby poskytované EPÚ, jiné než zmíněné ve shora uvedených ustanoveních EPC. K nim patří např. poplatek za výpis z Evropského patentového rejstříku, který podle Pr. 15(1) UPR zahrnuje i Rejstřík jednotné patentové ochrany. Článek 5 RFeesUPP tak zajišťuje plný soulad s již existujícím sazebníkem jak správních poplatků, tak i poplatků za služby poskytované EPÚ.

Článek 6

Společná ustanovení upravující řízení

Dále uvedená ustanovení Poplatkového řádu k EPC se použijí mutatis mutandis: články 4 až 8, článek 12 a článek 13.

Poznámka: Článek 6 RFeesUPP stanoví, že určitá ustanovení RFeesEPC se použijí mutatis mutandis. Zvolená legislativní technika, tj. dynamický odkaz na relevantní ustanovení, umožňuje automatický plný soulad s odpovídajícími postupy a praxí EPÚ. Jedná se o následující ustanovení RFeesEPC: článek 4 (Datum splatnosti poplatků), článek 5 (Platba poplatků), článek 6 (Podrobnosti týkající se plateb), článek 7 (Datum považované na datum uskutečnění platby), článek 8 (Platba v neúplné výši), článek 12 (Navrácení nevýznamných částek), článek 13 (Promlčení finančních závazků). Použitelnost některých ustanovení RFeesEPC nepřímou představuje zmocnění prezidenta EPÚ k implementaci těchto ustanovení. Tak např. podle článku 5(2) RFeesEPC může prezident EPÚ umožnit i jiné formy úhrady poplatků než ty, které jsou

uvedené v článku 5(1) RFeesEPC (viz také článku 7(2) a 12 RFeesEPC). To znamená zejména to, že pro účely platby poplatků podle Části I RFeesUPP platí podle článku 5(2) a 7(2) RFeesEPC i Opatření pro depozitní účty (Arrangements for deposit accounts – ADA) a jeho přílohy, platné od 1. dubna 2015.

Článek 7

Přezkum výše udržovacích poplatků a zpráva určitým subjektům

Nejpozději 5 let od data použitelnosti Nařízení (EU) č. 1257/2012 a dále po každých následujících pěti letech,

- (a) Evropský patentový úřad předloží Užšímu výboru vyhodnocení finančního dopadu Evropského patentu s jednotným účinkem na rozpočet Evropské patentové organizace a na příjem z udržovacích poplatků zúčastněných členských států a v nezbytném případě předloží návrh na úpravu udržovacích poplatků;
- (b) Evropský patentový úřad po konzultaci s Evropskou komisí předloží Užšímu výboru zprávu o využití Evropského patentu s jednotným účinkem určitými subjekty, jako jsou malé a střední podniky a, v nezbytném případě, předloží návrhy na zlepšení jejich přístupu k Evropskému patentu s jednotným účinkem.

Poznámka: Článek 7 upravuje pravidelný přezkum výše udržovacích poplatků na základě vyhodnocení jejich vlivu na rozpočet EPÚ a na příjmy z udržovacích poplatků zúčastněných členských států. Pravidelně bude hodnoceno i využívání systému Jednotného patentu ze strany malých a středních podniků a v případě potřeby EPÚ ve spolupráci s Evropskou komisí předloží Užšímu výboru správní rady EPO návrhy či doporučení jak využívání z jejich strany více usnadnit či zefektivnit.

Rozhodnutí správní rady EPÚ ze 14. října 2015, kterým se mění s účinností od 1. května 2016 Pravidlo 82 EPC

Pr. 82 EPC se mění takto:

Zachování evropského patentu v pozměněné podobě

(1) Před rozhodnutím o zachování evropského patentu v pozměněné podobě sdělí odporová divize účastníkům řízení znění, ve kterém hodlá zachovat patent, a vyzve je, aby podali ve lhůtě dvou měsíců své připomínky, nejsou-li s tímto zněním srozuměni.

(2) Pokud účastník řízení nesouhlasí se zněním, sděleným odporovou divizí, může být v projednávání odporu pokračováno. V opačném případě odporová divize po uplynutí lhůty podle odstavce 1 vyzve majitele evropského patentu, aby ve lhůtě tří měsíců zaplatil předepsaný poplatek a podal překlad pozměněných patentových nároků do obou úředních jazyků Evropského patentového úřadu, které nebyly jazykem řízení. **Pokud jsou rozhodnutí podle článku 106, odstavec 2 nebo článku 111 odstavec 2, přijata během ústního jednání, založena na dokumentech, které nevyhovují Pravidlu 49 odstavec 8, je majitel patentu vyzván, aby ve tříměsíční lhůtě podal pozměněný text ve formě vyhovující Pravidlu 49 odstavec 8.**

(3) Nejsou-li úkony požadované podle odstavce 2 provedeny včas, lze je provést ještě do dvou měsíců od doručení sdělení,

kterým se upozorňuje, že lhůta nebyla dodržena, pokud je v této lhůtě zaplacen příplatek. V opačném případě je patent zrušen.

(4) V rozhodnutí o zachování evropského patentu v pozměněné podobě se uvede, které znění evropského patentu bylo podkladem pro toto rozhodnutí.

Poznámka: Pro zvýšení efektivity zveřejňování udělených evropských patentů je nezbytné, aby EPÚ měl k dispozici konečnou verzi dokumentů, které budou tvořit patentový spis, v elektronické podobě. Proto od 1. ledna 2014 striktně vyžaduje splnění Pr. 50(1) v kombinaci s Pr. 49(8) EPC a neakceptuje ručně provedené změny v dokumentech evropské patentové přihlášky (viz Průmyslové vlastnictví, 2/2014 str. 66). Obdobně to platí i v odporovém řízení (Pr. 86 EPC). Ukázalo se však, že takový postup není při ústním jednání v odporovém řízení efektivní, neboť vyhotovení elektronické verze změn neúměrně protahuje ústní jednání a nezřídka to vyžaduje pokračování v písemném řízení. Výše uvedené změna Pr. 82 (2) EPC navrátí možnost provádět během ústního jednání před odporovou divizí změny v dokumentech ručně s tím, že stanoví lhůtu, ve které majitel patentu musí tyto změny převést do elektronické verze, tj. do souladu s Pr. 49(8) EPC.

Sdělení EPÚ ze dne 30. listopadu 2015 týkající se programu urychleného projednání evropských patentových příhlášek – „PACE“

Zavedení programu Early Certainty from Search (dále jen ECfS) v červenci 2014 vyvolalo potřebu přezkoumat jasnost podmínek, za kterých je použitelný program urychleného projednání evropských patentových přihlášek („PACE“).

Tato revize má přispět k lepšímu využívání programu ze strany přihlašovatelů a dále umožnit EPÚ projednat přihlášky, u kterých je o urychlení požádáno, co možná nejdříve. Cílem revize je tak program zjednodušit a zefektivnit.

Tak jako dosud PACE umožňuje přihlašovatelům, kteří mají zájem na rychlém projednání svých přihlášek, získat evropskou rešeršní zprávu včetně stanoviska podle Pr. 62(1) EPC, první průzkumovou zprávu a zprávu podle Pr. 71(3) EPC v co možná nejkratších lhůtách.

Dále budou uvedeny podrobnosti revidovaného programu PACE, včetně zvláštností u Euro-PCT přihlášek. *(V samostatném příspěvku pak budou probrány další postupy, jak urychlit postup udělování evropského patentu, takové jako vzdání se práva na výzvu podle Pr. 70(2) EPC, vzdání se práva na zprávu podle Pr. 161 a 162 EPC, vzdání se práva na další zprávu podle Pr. 71(3) EPC, dřívější vstup do regionální evropské fáze řízení, urychlení řízení o odporu kde již bylo zahájeno řízení o porušení příslušného patentu a urychlené řízení před stížnostními senáty, tak jak byly zformulovány v následném oznámení EPÚ z téhož dne. Další cestu představuje využití pilotního programu Patent Prosecution Highway (PPH), který umožňuje urychlit řízení u k tomu účelu vhodných evropských patentových přihlášek za předpokladu,*

že nároky odpovídající přihlášky byly PPH partnerským Úřadem posouzeny jako patentovatelné/akceptovatelné a dostupné výsledky jeho práce jsou pro EPÚ použitelné.)

Obecné poznámky

1. O urychlené projednání evropské patentové přihlášky je nutno požádat písemně, a to na formuláři EPO Form 1005 online. EPÚ přijetí žádosti obratem potvrdí. Žádosti podané jinou formou projednány nejsou.

2. Žádost o urychlení řízení PACE lze během každé fáze řízení, tj. rešerše, průzkumu o téže přihlášce podat pouze jednou. Žádost podaná během rešerše nevede k urychlení průzkumu. Žádost o urychlení průzkumu lze podat až po přechodu odpovědnosti za průzkum na průzkumovou divizi.

3. EPÚ žádosti o urychlení rešerše a/nebo průzkumu nezveřejňuje a tyto nejsou navíc podle rozhodnutí prezidenta EPÚ z 12. července 2007 ani přístupné při nahlédnutí do spisu.

4. Přihláška bude vyňata z programu PACE pokud

- žádost o PACE byla vzata zpět,
- přihlašovatel požádal o prodloužení lhůt,
- přihláška byla zamítnuta,
- přihláška byla vzata zpět,
- přihláška se za vzatou zpět považuje.

To platí bez ohledu na právní možnosti nápravy dostupné podle EPC. V takových případech nebude možné přihlášku do programu PACE navrátit, tj. druhé žádosti u téže

příhlášky, podané během téhož stadia řízení, nebude vyhověno.

5. Urychlené projednávání bude také přerušeno v případě, že nebudou k datu splatnosti, určenému v Pr. 51(1) EPC, zaplacení udržovací poplatky.

6. Urychlené projednání na základě programu PACE lze prakticky provést pouze za předpokladu, že to kapacita rešeršních a průzkumových divizí umožní. V určitých technických oblastech tak může dojít k omezením vyplývajícím z počtu docházejících žádostí PACE. Přihlašovatelé, kteří žádají urychlené projednání z všech či většiny svých přihlášek budou zpravidla muset na žádost EPÚ provést ve svých žádostech selekci.

7. Přihlašovatelé, kteří podali žádost PACE se mohou na stav řízení o přihlášce dotázat u Zákaznické služby EPÚ.

Rešerše

8. U evropských patentových přihlášek podaných po 1. červenci 2014 (včetně PCT přihlášek vstupujících do evropské fáze řízení, kde EPÚ nejednal jako ISA, resp. SISA), se EPÚ podle ECfS snaží vydat rozšířenou/částečnou evropskou rešeršní zprávu během šesti měsíců od data podání nebo od uplynutí lhůty podle Pr. 161(2) EPC. V těchto případech tak žádosti PACE není třeba.

9. U evropských patentových přihlášek podaných do 1. července 2014 a nároku jících prioritu (včetně PCT přihlášek vstupujících do evropské fáze řízení, kde EPÚ nejednal jako ISA, resp. SISA), EPÚ po podání žádosti PACE bude usilovat o vydání rozšířené/částečné evropské rešeršní zprávy během šesti měsíců od data podání této žádosti.

10. Přihlašovatelé musí počítat s tím, že urychlenou rešerši lze zahájit pouze

- i. po obdržení odpovědi přihlašovatele na zprávu podle Pr. 62a nebo 63 EPC nebo po uplynutí příslušných lhůt;

- ii. ve všech případech pak: pokud přihlašovací dokumenty, tak jak jsou ve spise, jsou natolik úplné, že umožňují vypracovat rozšířenou rešeršní zprávu. To znamená, že jsou zejména již k dispozici nároky, popis, požadované překlady a popř. výkresy a sekvenční protokol, zpracovaný v souladu s pravidly pro standardizovanou prezentaci nukleotidových nebo aminokyselinových sekvencí;

- iii. u PCT přihlášek vstupujících do evropské fáze řízení, kde EPÚ nejednal jako ISA či SISA: po uplynutí šestiměsíční lhůty podle Pr. 161(2) EPC, a to i když urychlení bylo požádáno na základě PACE programu. Aby bylo možno neprodleně přistoupit k provedení doplňkové evropské rešerše po vstupu do evropské fáze řízení, musí se přihlašovatel výslovně vzdát práva na zprávy podle Pr. 161(2) a 162(2) EPC a zaplatit příp. poplatky na nároky.

11. Pokud EPÚ vyzvalo přihlašovatele k zaplacení dalších rešeršních poplatků podle druhé věty Pr. 64(1) nebo podle Pr. 164(1)(b) EPC, nemůže být započato s provedením finální rešerše podle poslední věty Pr. 64(1) nebo podle Pr. 164(1)(c) EPC před obdržením odpovědi od přihlašovatele, nebo před uplynutím dvouměsíční lhůty stanovené ve výzvě.

C. Průzkum

12. O urychlení průzkumu lze v zásadě požádat kdykoliv po přechodu odpovědnosti za přihlášku na průzkumovou divizi (viz Instrukce pro průzkum v EPÚ, C-II,1).

13. U PCT přihlášek, vstupujících do evropské fáze řízení, kde EPÚ jednal jako ISA, resp. SISA, lze o urychlení průzkumu žádat v zásadě kdykoliv, např.

- při vstupu do evropské fáze řízení, nebo
- spolu s odpovědí na WO-ISA, IPER či SISR, vyžadovanou podle Pr. 161(1) EPC.

14. Pokud je požádáno o urychlení průzkumu vyvine EPÚ maximální možné úsilí k tomu, aby byl následující úkon učiněn během tří měsíců poté, co průzkumová divize obdržela přihlášku, odpověď přihlašovatele podle Pr. 70a nebo 161(1) EPC nebo žádost o urychlení (podle toho, co nastane později).

15. EPÚ se snaží vydat následující průzkumové zprávy během tří měsíců od obdrže-

ní odpovědi přihlašovatele, pokud je přihláška stále ještě v programu PACE (viz odstavec 4 shora).

D. Nabytí účinnosti

16. Tento revidovaný PACE program nabyl účinnosti 1. ledna 2016 a jeho podmínky budou platit pro žádosti PACE podané od tohoto data.

17. Bez ohledu na odstavec 16 platí podmínky z odstavců 4 a 5 shora, týkající se případného vyloučení přihlášky z PACE programu a zrušení jejího urychleného projednávání, u přihlášek v řízení od nabytí účinnosti revidovaného programu.

Další možnosti jak urychlit řízení před EPÚ kromě využití programu PACE

Vzdání se práva na výzvu podle Pr. 70(2) EPC

1. Předtím než obdrží rešeršní zprávu může se přihlašovatel vzdát práva na výzvu podle Pr. 70(2) EPC a požádat o průzkum bez ohledu výsledky rešerše. V takovém případě je podle Pr. 62 EPC evropská rešeršní zpráva vydána spolu s první průzkumovou zprávou podle čl. 94(3) a Pr. 71(1) EPC namísto stanoviska k patentovatelnosti podle Pr. 62 EPC. Rychlá a úplná odpověď přihlašovatele pak zajistí, že i řízení pokračuje rychle.

Vzdání se práva na zprávu podle Pr. 161 a 162 EPC

2. V případě Euro-PCT přihlášky je přihlašovatel po vstupu do evropské fáze řízení informován o tom, že může během lhůty šesti měsíců od doručení zprávy přihlášku pozmě-

nit. V této zprávě je dále informován o tom, že během téže lhůty musí zaplatit příp. poplatky za nároky.

3. Přihlašovatel se může vzdát práva na zprávu podle Pr. 161(1) nebo (2) a 162 EPC. Z důvodů efektivity a zajištění toho, že vzdání se bude řádně pochopeno, se doporučuje, aby přihlašovatel zaškrtnl políčko s oddílu 6.4 na formuláři Form 1200. Pokud je tak učiněno v separátním podání, může být formulováno např. takto: „Přihlašovatel se vzdává svého práva na zprávu podle Pr. 161(1) nebo (2) a 162 EPC“.

4. EPÚ nevydává zprávu podle Pr. 161(1) nebo (2) a 162 EPC pouze tehdy, pokud přihlašovatel – kromě vzdání se práva – při vstupu do evropské fáze řízení také splní veškeré požadavky Pr. 161 a 162 EPC (tj. zaplacení příp. poplatků za nároky a - kde je to vyžadováno – se předložil vyjádření podle

Pr. 161(1) EPC), aby u přihlášky mohlo být přistoupeno přímo k provedení doplňkové evropské rešerši nebo průzkumu. Pokud nedošlo k platnému vzdání se práva na zprávu podle Pr. 161(1) nebo (2) a 162 EPC, bude zpráva vydána a řízení o přihlášce bude pokračovat až po uplynutí šestiměsíční lhůty stanovené v uvedených pravidlech, a to i v případě, pokud byla podána žádost podle programu PACE.

5. Pokud byla zpráva podle Pr. 161(1) nebo (2) a 162 EPC vydána, má přihlašovatel k dispozici šest měsíců na uplatnění změn. Doplňková evropská rešerše nebo průzkum pak bude vycházet z dokumentů přihlášky, jak byly pozměněny k datu uplynutí této šestiměsíční lhůty. Pokud si přihlašovatel nebude přát využít celou šestiměsíční lhůtu, může požádat o bezprostřední zahájení rešerše či průzkumu. Takovou žádost lze podat spolu se změnami. Nemusí mít speciální formu a může tak např. znít: „Přihlašovatel žádá o bezprostřední zahájení řízení a vzdává se tak práva na zbývající část šestiměsíční lhůty podle Pr. 161(1) nebo (2) a 162 EPC. Žádost má účinky pouze za předpokladu, že přihlašovatel také splní všechny požadavky Pr. 161 a 162 EPC, uvedené shora.

6. Přihlašovatelům se připomíná, že musí být rozlišováno mezi vzdáním se práva a žádostí PACE a tyto tak musí být podávány samostatně.

Vzdání se práva na další zprávu podle Pr. 71(3) EPC

7. Přihlašovatelé se mohou výslovně vzdát práva na další zprávu podle Pr. 71(3) EPC v případě, kdy si přejí provést v textu zasláném průzkumovou divizí v předchozí zprávě podle Pr. 71(3) EPC změny. Pokud jsou splněny formální požadavky a průzkumová divize nemá dalších námitek, nevydá EPÚ další zprávu podle Pr. 71(3) EPC a přistoupí

přímo k vydání rozhodnutí o udělení evropského patentu. Podrobnější informace k možnosti vzdát se práva na další zprávu podle Pr. 71(3) EPC jsou uvedeny v Průmyslovém vlastnictví č. 6/2015, str. 204.

Dřívější vstup do evropské (regionální) fáze řízení

8. EPÚ jako určený/zvolený úřad nezahájí řízení o mezinárodní přihlášce před uplynutím jednatřiceti měsíců od data mezinárodního podání nebo, pokud je nárokována priorita, od data této priority (čl. 22(3)/39(1)(b) PCT, Pr. 159(1) EPC). Přihlašovatel může požádat o zahájení řízení před uplynutím této lhůty podáním výslovné žádosti v tomto smyslu (čl. 23(2)/40/2ú PCT). Tato žádost má účinky za předpokladu, že přihlašovatel současně splní požadavky Pr. 159(1) EPC, které by jinak musel splnit až k uplynutí jednatřicetíměsíční lhůty (zaplatit poplatky, předložit překlady, atd.). Žádost o PACE nemá na zahájení řízení vliv. To platí i obráceně, tj. žádost o dřívější zahájení řízení nepředstavuje žádost o PACE. Musí tak o obojí požádáno zvlášť. Bližší informace o dřívějším zahájení řízení jsou uvedeny v Průmyslovém vlastnictví č. 6/2013, str. 219.

Urychlení řízení o odporu v případě zahájeného řízení o porušení práv, a urychlení řízení před stížnostními senáty

9. Závěrem je třeba připomenout i sdělení EPÚ ze 17. března 2008 týkající se urychleného řízení o odporu v případě zahájeného řízení o porušení práv a dále sdělení viceprezidenta DG 3 ze 17. března 2008, týkajícího se urychleného řízení před stížnostními senáty. Bližší informace jsou uvedeny v Průmyslovém vlastnictví č. 5/2008, str. 169, resp. č. 6/2008, str. 198.

JUDIKATURA

K některým aspektům posuzování práv z průmyslového vzoru

- 1/ Vázanost soudu žalobou nelze chápat tak, že by soud byl povinen do výroku svého rozhodnutí o věci samé doslovně převzít žalobcem formulovaný návrh znění výroku rozhodnutí. Není porušením § 153 odst. 2 občanského soudního řádu, jestliže soud použitím jiných slov vyjádří přesněji stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce určitým a srozumitelným žalobním petitem domáhal.
- 2/ Posouzení zápisné způsobilosti (zejména novosti a individuální povahy) průmyslového vzoru při žalobě na jeho ochranu soud neprovádí, a to ani za situace, kdy tuto otázku již zkoumal Úřad průmyslového vlastnictví z jiného než žalovaným namítaného důvodu nezpůsobilosti registrace.

ROZSUDEK VRCHNÍHO SOUDU V PRAZE

ze dne 20. 5. 2013

sp. zn. 3 Cmo 432/2012

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SOUDU ČR

ze dne 15. 12. 2015

sp. zn. 23 Cdo 4219/2013

Z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze (výňatek):

Je třeba též odmítnout v obecném námitku žalovaného, směřující proti zápisné způsobilosti průmyslových vzorů žalobce – zde je třeba poukázat na skutečnost, že tuto zkoumal k tomu povolaný Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „ÚPV“) jak v souvislosti se zápisy vzorů (§ 37 odst. 1, § 38 odst. 1 ZPV*), tak v souvislosti s návrhy žalovaného na jejich výmaz (§ 27 ZPV), a podle § 135 odst. 2 o. s. ř. lze z těchto rozhodnutí vycházet. Podle § 3 odst. 1 ZPV je průmyslový vzor způsobilý ochrany, je-li nový a má-li individuální povahu. Podle § 37 odst. 6 ZPV zamítne ÚPV přihlášku průmyslového vzoru, pokud tento průmyslový vzor ne-

odpovídá pojmovému jeho vymezení v § 2 ZPV a požadavku novosti a individuální povahy (§ 3 - § 5 ZPV) anebo je v rozporu se zásadami veřejného pořádku nebo s dobrými mravy či v kolizi se shodným průmyslovým vzorem s dřívějším právem přednosti (§ 8 - § 9, § 37 odst. 6, druhá věta, ZPV). Ze shodných důvodů ÚPV podle § 27 odst. 1 písm. a/, písm. b/ a d/ ZPV již zapsaný průmyslový vzor vymaže. Vzhledem k tomu, že nebyly ani zjištěny v řízení žádné okolnosti, jež by průmyslové vzory žalobce v jejich znacích novosti a individuální povaze zpochybnily, a že průmyslové vzory žalobce byly zapsány do rejstříku průmyslových vzorů, přes návrhy žalovaného dle pravomocných rozhodnutí ÚPV vymazány nebyly, odvolací soud uzavřel, že nelze jim upírat uvedené znaky novosti a individuální povahy a vlastníkoví průmyslových vzorů právo na jejich ochranu. Na uvedené nemá vliv poukaz žalovaného na podané správní žaloby, odvolací soud v tomto směru pouze doplňuje, že případné jiné rozhodnutí, pokud by bylo posléze vydáno, může být – při splnění zákonných podmínek – důvodem pro obnovu řízení, nehledě k tomu, že s platností vzorů je spojeno výslovně v tomto rozhod-

* Užitá zkratka ZPV - Zákon o průmyslových vzorech č. 207/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

nutí trvání většiny žalovanému uložených povinností. ...

Podle názoru odvolacího soudu zdržovací výroky a výroky o stažení závadných výrobků rozsudku soudu prvního stupně však bylo třeba k odstranění pochybností doplnit co do jednoznačného určení závadných výrobků, na nichž jsou vzory žalobce zachyceny, a to pomocí objektivního údaje – zde zobrazení dle katalogů žalovaného, na něž ostatně žaloba, listinné důkazy, ale zejména i znalecký posudek P., odkazovaly. Definování závadných výrobků v jednotlivých výrocích pouze názvy v podstatě druhovými s odkazem na konkrétní průmyslový vzor nejeví se jako dostatečné k jednoznačnému určení závadných výrobků do budoucna a odvolací soud znění výroků proto doplnil o odkaz na zachycení daného výrobku v katalogu žalovaného s odkazem na platný – k výrobku se vztahující – průmyslový vzor žalobce. Ve sporném řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, platí, že soud je vázán žalobou; z toho vyplývá, že nemůže přiznat žalobci více, než požadoval v žalobním petitu, nebo přiznat něco jiného než požadoval (jinou než žalobcem navrhovanou povinnost) nebo aby mu přiznal sice požadované plnění, avšak z jiného skutkového základu (z jiného skutku), než byl předmětem řízení. Vázanost soudu žalobou však nelze chápat tak, že by soud byl povinen do výroku svého rozhodnutí o věci samé doslovně převzít žalobcem formulovaný návrh znění výroku rozhodnutí. Není porušením § 153 odst. 2 o. s. ř., jestliže soud použitím jiných slov vyjádří přesněji stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce určitým a srozumitelným žalobním petitem domáhal (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 33 Cdo 4901/2009 ze dne 23. 2. 2010). Tak tomu je i v tomto případě, zde v žalobě žalobce tvrdil, že žalovaný zasahuje do jeho práv z označených průmyslových vzorů tím, že vyrábí a uvádí na trh výrobky, definované pod konkrétními položkami jeho nabídkových katalogů z r. 2007

a 2008, domáhal se pak zdržení tohoto závadného jednání, odstranění závadného stavu. Pokud pak do výroku rozhodnutí bez další specifikace převzaté druhové označení výrobků s odkazem na chráněné vzory se může jevit jako příliš povšechné (jak na to ostatně i odvolatel poukázal), je na místě k odstranění pochybností upřesnění znění výroků, jež umožní snazší rozlišení závadných a nezávadných výrobků žalovaného bez ohledu na jejich slovní označení, jak k němu i odvolací soud, pokud dovedil podmínky pro potvrzení rozsudku podle § 219 o. s. ř. v jeho výrocích I., III., VI., VIII., XI., XIII., přistoupil. Odvolací soud však omezil uloženou povinnost žalovaného stáhnout výrobky z trhu tak, že tato povinnost se týká těch výrobků, jež jsou v jeho vlastnictví – a to jednak z důvodu odstranění pochybností o rozsahu této povinnosti žalovaného, jednak z důvodu ochrany práv třetích osob, s tím, že takto omezenou povinnost žalovaného má odvolací soud za postačující. Nelze odhlédnout ani od toho, že zatímně práva žalobce byla chráněna vydaným předběžným opatřením. Nad uvedený rozsah byly proto odpovídající výroky rozsudku soudu prvního stupně (III., VIII., XIII.) změněny podle § 220 odst. 1 o. s. ř. a žaloba v tomto rozsahu zamítnuta...

Nesprávně však soud prvního stupně postupoval, pokud vyhověl i těm zdržovacím nárokům, jež formuloval žalobce zcela obecně (výroky II., VII., XII.) – žalobce se jimi nedomáhá ničeho jiného, než zákazu porušování práv z průmyslových vzorů, jak je formulován zcela ve znění zákonném. Pokud již zákon ukládá povinnost zdržet se porušování určitého průmyslového vzoru, pak (aniž je tento zákaz dále konkretizován ve směru k určení konkrétního porušení, jak je předmětem žaloby) jen faktické převzetí takového znění právní normy do výroku rozsudku je v tomto případě neúčelné a nadbytečné, odvolací soud proto v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a žalobu v tomto rozsahu zamítl.

Z odůvodnění rozsudku**Nejvyššího soudu ČR***(výňatek):*

Dovolání je přípustné pro řešení otázek, zda je soud povinen zabývat se popíranou zápisnou způsobilostí průmyslových vzorů žalobce za situace, kdy tuto otázku již zkoumal Úřad průmyslového vlastnictví z jiného než žalovanou namítaného důvodu nezpůsobilosti registrace a zda je soud povinen respektovat posouzení otázky splnění podmínky novosti průmyslového vzoru Úřadem průmyslového vlastnictví ve vztahu ke známému stavu registrací průmyslových vzorů v rámci přihlašovacího řízení. Tyto otázky dovolací soud skutečně doposud neřešil. ...

Co se týče řešení právní otázky, zda je soud povinen zabývat se popíranou zápisnou způsobilostí průmyslových vzorů žalobce za situace, kdy tuto otázku již zkoumal Úřad průmyslového vlastnictví z jiného než žalovanou namítaného důvodu nezpůsobilosti registrace, není odkaz dovolatelky na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2012, sp. zn. 23 Cdo 1321/2010, zcela případný, neboť Úřad průmyslového vlastnictví při zápisu užitných vzorů neprovádí průzkum přihlášky jako u průmyslových vzorů dle § 37 ZPV.

Podle § 19 odst. 1 ZPV zápis průmyslového vzoru poskytuje jeho vlastníku výlučné právo užívat průmyslový vzor, bránit třetím osobám užívat jej bez jeho souhlasu, poskytnout souhlas s užíváním průmyslového vzoru jiným osobám nebo na ně právo na průmyslový vzor převést. Užíváním průmyslového vzoru se rozumí zejména výroba, nabízení, uvedení na trh, dovoz, vývoz nebo užívání výrobku, ve kterém je tento průmyslový vzor ztělesněn nebo na kterém je aplikován, nebo skladování takového výrobku k uvedeným účelům.

Podle § 25 odst. 1 ZPV práva ze zapsaného průmyslového vzoru nepůsobí vůči třetím osobám, které mohou prokázat, že před datem podání přihlášky nebo přede dnem

vzniku práva přednosti započaly na území České republiky s užíváním průmyslového vzoru spadajícího do rozsahu ochrany zapsaného průmyslového vzoru, jestliže užívaný průmyslový vzor byl vytvořen nezávisle na zapsaném průmyslovém vzoru, nebo za tímto účelem učinily vážné přípravy. Takovéto osoby jsou oprávněny užívat průmyslový vzor při své podnikatelské činnosti, při které předchází užití bylo uskutečněno nebo připravováno.

Z ustanovení § 19 odst. 1 ZPV vyplývá, že právo bránit třetím osobám užívat průmyslový vzor (resp. průmyslový vzor spadající do rozsahu ochrany podle § 10 ZPV) bez souhlasu jeho majitele je spjata s tím, že je průmyslový vzor zapsán. V občanském soudním řízení nemůže dojít k výmazu takového zápisu – tato pravomoc je svěřena pouze Úřadu průmyslového vlastnictví (§ 27 a násl. ZPV). Posouzení zápisné způsobilosti proto v posuzované věci nehraje roli – i kdyby ohledně zápisné způsobilosti soud dospěl k odlišnému závěru než Úřad průmyslového vlastnictví, nemohl by takovému nesprávně zapsanému průmyslovému vzoru odepřít ochranu, ledaže by zároveň byly naplněny podmínky některého z ustanovení § 23 – 25 ZPV. Z povahy věci nebylo v posuzovaném právním případě možno uvažovat o aplikaci § 23 ZPV (omezení práv vyplývajících ze zapsaného průmyslového vzoru) ani o aplikaci § 24 ZPV (vyčerpání práv). Proto pouze při splnění podmínek § 25 odst. 1 ZPV by bylo možné, aby soud v posuzované věci odepřel ochranu dotčeným průmyslovým vzorům žalobce.

Tuto situaci je však třeba odlišit od situace, kdy majitel zapsaného průmyslového vzoru brání užívání později zapsaného průmyslového vzoru – právo zabránit užívání průmyslového vzoru třetí osobou (majitelem mladšího průmyslového vzoru) převáží nad právem této osoby užívat mladší průmyslový vzor vyplývající ze zápisu mladšího průmyslového vzoru – zapsaný mladší průmys-

lový vzor může zůstat v rejstříku jako platný vzor, i když jeho užívání bylo zakázáno. Soudní dvůr EU přijal shodný závěr ve vztahu k (průmyslovým) vzorům Společenství, ovšem u těch probíhá jen formální průzkum přihlášky, proto tento závěr nelze přejmout bez dalšího (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. února 2012 ve věci C-488/10, *Celaya Emparanza y Galdos Internacional v. Projectos Integrales de Balizamiento*). Nicméně ve vztahu k ochranným známkám přijal obdobný závěr nejen Nejvyšší soud (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2015, sp. zn. 23 Cdo 7/2013), ale, ve vztahu k ochranným známkám Společenství, i Soudní dvůr EU (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. února 2013 ve věci C-561/11, *Fédération Cynologique Internationale*). U ochranných známek Společenství i národních ochranných známek probíhá i věcný průzkum přihlášky, a to dokonce ve vyšší kvalitě než u (národních) průmyslových vzorů, když je umožněna ingerence třetích osob do řízení o přihlášce prostřednictvím námitek, proto lze tyto závěry analogicky vztáhnout i na (národní) průmyslové vzory. Ani v takové situaci však soud nebude hodnotit zápisnou způsobilost průmyslového vzoru, nýbrž pouze to, zda mladší průmyslový vzor spadá do rozsahu ochrany staršího průmyslového vzoru.

Lze tedy shrnout, že posouzení zápisné způsobilosti (zejména novosti a individuální povahy) průmyslového vzoru při žalobě na jeho ochranu soud neprovádí, a to ani za situace, kdy tuto otázku již zkoumal Úřad průmyslového vlastnictví z jiného než žalovaným namítaného důvodu nezpůsobilosti registrace (byť v rámci posuzování rozsahu ochrany může zkoumat naplnění podmínky, která je svým slovním vymezením shodná s podmínkou zkoumanou i při posuzování zápisné způsobilosti – např. celkový dojem působící na informovaného uživatele). Tímto je zodpovězena i otázka, zda je soud povinen respektovat posouzení otázky splnění podmínky novosti průmyslového vzoru

Úřadem průmyslového vlastnictví ve vztahu ke známému stavu registrací průmyslových vzorů v rámci přihlašovacího řízení. Jestliže se odvolací soud na listu č. 7 rozsudku zápisnou způsobilostí zabýval, činil tak nad rámec nezbytného – ostatně v úvodu své argumentace správně uvedl, že námitku žalované směřující proti zápisné způsobilosti je třeba obecně odmítnout. Rozhodnutí odvolacího soudu je proto v tomto směru správné.

Ve zbývajících argumentaci již dovolatelka nepředkládá nic, z čeho by bylo lze dovodit právní otázku podle § 237 o. s. ř., pro jejíž řešení by bylo dovolání přípustné.

Namítá-li dovolatelka nesprávnost skutkových zjištění učiněných ze znaleckých posudků, pak taková námitka přípustnost dovolání nemůže vyvolat, neboť dovolací přezkum je otevřen pouze otázkám právním (§ 237 a 241a o. s. ř.).

Dovolání není přípustné ani pro řešení tvrzené šikanózní povahy žaloby. Odkaz dovolatelky na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2012, sp. zn. 23 Cdo 4948/2010, je zcela nepřipadný, neboť toto rozhodnutí vychází ze zcela odlišných skutkových a právních okolností (šlo o faktické použití ochranné známky takovým způsobem, že parazitovala na ochranné známce – názvu produktu žalobce; po právní stránce se jednalo o žalobu na ochranu před nekalou soutěží). Nadto podání žaloby na ochranu práv k průmyslovému vzoru samo o sobě nemůže být ani nekalou soutěží, neboť samotné podání žaloby nemůže být v rozporu s dobrými mravy soutěže. V této souvislosti je třeba uvést, že se samotnou žalobou není spojeno žádné bezprostřední omezení žalovaného nebo jiných osob (např. oproti insolvenčním návrhům). Aby podání žaloby bylo možno považovat za šikanózní (tedy zneužívající ve smyslu § 2 o. s. ř.), bylo by nutné, aby žalovaná tvrdila a prokázala konkrétní skutečnosti, ze kterých by na zneužití žalobního práva bylo možno usoudit. Žalovaná však v tomto

sporu zůstala pouze u obecných frází, na šikanózní povahu žaloby tak nebylo možno usoudit.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší soud dovolání žalované podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

JUDr. Jiří Macek

Soudní dvůr EU: Užívání ochranné známky třetí osobou bez souhlasu jejího vlastníka pro náhradní díly nebo příslušenství motorových vozidel

Rozhodnutí:

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA
(třetího senátu)¹

ze dne 6. října 2015

ve věci C-500/14

Ford Motor Company proti Wheeltrims srl

Právní rámec:

čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/71/ES ze dne 13. října 1998 o právní ochraně (průmyslových) vzorů

čl. 110 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství

čl. 5 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách

čl. 9 a 12 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství

Výrok (právní věta):

Čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/71/ES ze dne 13. října 1998 o právní ochraně (průmyslových) vzorů a čl. 110 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze

dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství musí být vykládány v tom smyslu, že neopravňují výrobce náhradních dílů a příslušenství pro motorová vozidla, jako jsou kryty kol, aby odchylně od ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, a nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství umístili na své výrobky označení totožné s ochrannou známkou výrobce motorových vozidel, zapsanou mimo jiné pro takové výrobky, bez souhlasu tohoto výrobce s odůvodněním, že takové užití ochranné známky představuje jediný způsob opravy dotčeného vozidla s obnovením jeho původního vzhledu jako složeného výrobku.

Základní informace o posuzovaném případě:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla předložena soudem v Turíně Tribunale di Torino (dále jen „předkládající soud“) dne 21. října 2014 v řízení v rámci sporu mezi Ford Motor Company (dále jen „Ford“) a Wheeltrims srl (dále jen „Wheeltrims“) ohledně prodeje krytů kol automobi-

lů společností Wheeltrims, na nichž figuruje označení totožné s ochrannou známkou společnosti Ford zapsanou rovněž pro takovéto výrobky.

Společnost Ford, výrobce motorových vozidel, jakož i příslušenství a náhradních dílů pro taková vozidla, identifikuje své výrobky umístěním podélného oválného znaku uvnitř s nápisem „Ford“ ve fantazijní kurzivě, barevně i černobíle (dále jen „ochranná známka Ford“). Toto označení je předmětem zápisu ochranné známky jak pro vozidla, tak pro náhradní díly a příslušenství, včetně krytů kol. Ford umísťuje tuto ochrannou známku zejména na kryty kol připevněné na ráfky kol automobilů, které sám vyrábí.

Společnost Wheeltrims, dodavatel náhradních dílů pro motorová vozidla, prodává kryty kol s věrnou reprodukcí ochranných známek různých výrobců motorových vozidel, mezi nimi i ochranné známky Ford, aniž má k takovým účelům oprávnění. Tato společnost vyrábí a prodává rovněž „univerzální“ kryty kol neoznačené žádnou ochrannou známkou, a to za cenu nižší než kryty kol s ochrannou známkou výrobce.

Dne 15. května 2013 podala společnost Ford k předkládajícímu soudu žalobu na porušení práv z duševního vlastnictví proti společnosti Wheeltrims, domáhajíc se, aby Wheeltrims byla jednak zakázána veškerá výroba a prodej krytů kol označených ochrannou známkou Ford, jakož i veškeré neoprávněné užívání této ochranné známky v Unii, a jednak uložena povinnost nahradit škodu způsobenou společností Ford. Podle společnosti Ford představuje neoprávněné umístění uvedené ochranné známky na kryty kol prodávané společností Wheeltrims zásah do výlučných práv společnosti Ford ve smyslu čl. 20 legislativního nařízení č. 30 o zákoně o průmyslovém vlastnictví (decreto legislativo n. 30 – Codice della proprietà industriale) (dále jen „CPI“) a čl. 9 nařízení č. 207/2009. Mimoto takové užívání není odůvodněno ani žádnou z výjimek stanovených v čl. 21 CPI a čl. 12 nařízení

č. 207/2009 vzhledem k tomu, že umístění ochranné známky Ford na kryty kol prodávaných Wheeltrims není nezbytné k označení účelu takového náhradního dílu ani zajištění jiných popisných funkcí ve smyslu těchto ustanovení.

Wheeltrims naopak uvádí, že užívání ochranné známky Ford je čistě popisné. V tomto ohledu se společnost dovolává výjimky tzv. „ustanovení o opravách“ podle čl. 241 CPI, které stanoví právo napodobovat součásti složeného výrobku, jež jsou chráněny ochrannou známkou, bez předchozího souhlasu majitele této ochranné známky, pokud toto napodobení umožňuje obnovení původního vzhledu složeného výrobku (dále jen „ustanovení o opravách“). Účelem umístění ochranné známky Ford na kryty kol prodávané společností Wheeltrims není označení původu těchto dílů, ale identifikace výrobce daného výrobku nahlíženého v jeho celku, tedy motorového vozidla, na kterém jsou kryty kol připevněny. Toto užití ochranné známky Ford na náhradním díle slouží k napodobení esteticko-popisných vlastností dotčeného originálního dílu, tedy krytu kola, jež je třeba pokládat za nezbytné k obnovení původního vzhledu složeného výrobku, který dohromady tvoří motorové vozidlo. Nemožnost použití ochranné známky za tímto účelem by pro výrobce náhradních dílů motorových vozidel představovala překážku volné hospodářské soutěže na dotčeném trhu.

Předkládající soud má za to, že jednání vytýkané společnosti Wheeltrims představuje porušení práv z ochranné známky Ford, které se nezakládá na žádném z důvodů stanovených v čl. 21 CPI či čl. 12 nařízení č. 207/2009. Uvedený soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek The Gillette Company a Gillette Group Finland Oy (C-228/03) a má za to, že užívání ochranné známky Ford společností Wheeltrims není nezbytné k označení účelu dotčených krytů kol nebo jejich kompatibility s výrobky „Ford“ ve smyslu tohoto rozsudku.

Podle názoru předkládajícího soudu existuje naproti tomu vážná pochybnost stran rozsahu působnosti ustanovení o opravách. Soudní dvůr se zatím ke vztahu mezi ochranou práv z ochranné známky a tímto ustanovením nevyjádřil. Podle předkládajícího soudu umožňují čl. 241 CPI a čl. 110 nařízení č. 6/2002 dva různé výklady, mezi kterými je italská judikatura rozdělena.

Znění těchto ustanovení a jejich postavení, které zaujímají v právních předpisech, v nichž jsou obsaženy, nasvědčuje podle prvního výkladu tomu, že ustanovení o opravách neopavňuje výrobce, jakým je společnost Wheeltrims, prodávat náhradní díly totožné s originálními díly, i když má výroba těchto náhradních dílů za cíl obnovit složený výrobek v jeho původním vzhledu, a že znamená výjimku toliko z ochrany přiznané (průmyslovým) vzorům, nikoli jinému právu, které chrání průmyslové vlastnictví, zvláště zapsané ochranné známce.

Podle druhého výkladu má ustanovení o opravách obecný charakter a rozsah jeho působnosti musí být chápán v širším smyslu s ohledem na nezbytnost obnovení původního vzhledu složených výrobků nezávisle na existenci jiných práv, která chrání průmyslové vlastnictví, zejména práv vyplývajících ze zapsané ochranné známky. Tato nezbytnost umožňuje výrobci náhradního dílu působit na trhu za stejných podmínek jako výrobci originálních dílů, a to bez ohledu na povahu ochrany požadované výrobcem originálních dílů, což výrobce náhradních dílů opravňuje k napodobení originálního dílu se všemi jeho funkčními i estetickými vlastnostmi.

Předkládající soud uvádí, že tento druhý výklad je přijímán jinými italskými soudy, zejména Corte di Appello di Milano (odvolací soud v Miláně). Uvedený soud uvádí, že tento výklad byl přijat rovněž soudem, jenž zamítl návrh společnosti Ford na vydání předběžného opatření odůvodněný stejnými skutečnostmi jako v projednávané věci. Soud příslušný pro rozhodování o předběžném opatření měl v podstatě za to, že bylo

možné vůči společnosti Ford namítat ustanovení o opravách podle čl. 241 CPI, neboť toto ustanovení zaručuje základní hospodářské právo výrobců náhradních dílů vyrábět dokonalý substitut originální součásti složeného výrobku.

Za těchto podmínek se předkládající soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru předběžné otázky, které byly projednány v tomto rozhodnutí.

Z odůvodnění rozsudku:

V projednávané věci bylo využito pravidlo zakotvené v čl. 99 jednacího řádu Soudního dvora, podle kterého v případech, kdy nelze rozumně pochybovat o odpovědi na položenou předběžnou otázku, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.

K věci samé

Podstatou předběžných otázek, je, zda musí být čl. 14 směrnice 98/71 a čl. 110 nařízení č. 6/2002 vykládány v tom smyslu, že opravňují výrobce náhradních dílů a příslušenství pro motorová vozidla, jako jsou kryty kol, aby odchylně od ustanovení směrnice 2008/95 a nařízení č. 207/2009 umístili na své výrobky označení totožné s ochrannou známkou výrobce motorových vozidel, zapsanou mimo jiné pro takové výrobky, bez souhlasu tohoto výrobce, s odůvodněním, že takové užití ochranné známky představuje jediný způsob opravy dotčeného vozidla s obnovením jeho původního vzhledu jako složeného výrobku.

Zprv je třeba poznamenat, že ze znění čl. 14 směrnice 98/71 a čl. 110 nařízení č. 6/2002 vyplývá, že tato ustanovení přinášejí určitá omezení pouze v případě ochrany (průmyslových) vzorů, aniž jakkoli odkazují na ochranné známky.

Zadruhé je třeba poznamenat, že podle čl. 2 směrnice 98/71 se tato směrnice vztahuje jen na práva k (průmyslovým) vzorům

zapsaným u některých národních a mezinárodních úřadů, jakož i na přihlášky průmyslových vzorů. Kromě toho z čl. 1 nařízení č. 6/2002, vykládaného ve světle bodu 5 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že tento čl. má za cíl pouze vytvořit (průmyslový) vzor Společenství přímo použitelný ve všech členských státech.

Zatřetí je třeba uvést, že z bodu 7 odůvodnění a čl. 16 směrnice 98/71, jakož i z bodu 31 odůvodnění a čl. 96 odst. 1 nařízení č. 6/2002 vyplývá, že těmito akty unijního práva nejsou dotčena žádná ustanovení unijních předpisů nebo právních předpisů dotyčného členského státu týkající se zejména ochranných známek.

Z těchto úvah vyplývá, že čl. 14 směrnice 98/71 a čl. 110 nařízení č. 6/2002 neobsahují žádná ustanovení odchylná od ustanovení směrnice 2008/95 a nařízení č. 207/2009.

Je třeba poznamenat, že pokud jde o tezi nastíněnou předkládajícím soudem a zastávanou společností Wheeltrims, podle které vyžaduje cíl sledovaný Uníí – ochrana nenarušené hospodářské soutěže – rozšíření působnosti čl. 14 směrnice 98/71 a čl. 110 nařízení č. 6/2002 na ochranné známky, byl již tento cíl zohledněn normotvůrcem Unie v rámci směrnice 2008/95 a nařízení č. 207/2009. Omezením účinků práv, která majiteli ochranné známky náleží podle čl. 5 směrnice 2008/95, resp. čl. 9 nařízení č. 207/2009, pokud jde o ochrannou známku Společenství, totiž čl. 6 této směrnice a čl. 12 zmíněného nařízení směřují ke sladění základních zájmů ochrany práv k ochranné známce se zájmy volného pohybu zboží a služeb na vnitřním trhu tak, aby právo z ochranné známky mohlo plnit svoji úlohu základního prvku systému nenarušené hospodářské soutěže, jehož zavedení a zachování je cílem Smlouvy (v tomto smyslu viz zejména rozsudky BMW, C-63/97, bod 62, jakož i Gillette Company a Gillette Group Finland Oy, C-228/03, bod 29).

Kromě toho z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že čl. 5 až 7 směrnice

2008/95 plně harmonizují pravidla týkající se práv z ochranné známky a definují práva, jichž požívají majitelé ochranných známek v Unii. Proto s výhradou zvláštních případů upravených v čl. 8 a násl. uvedené směrnice nemůže vnitrostátní soud v rámci sporu týkajícího se výkonu výlučného práva z ochranné známky omezit toto výlučné právo způsobem, který překračuje omezení vyplývající z uvedených čl. 5 až 7 (rozsudek Martin Y Paz Diffusion, C-661/11, body 54 a 55, jakož i citovaná judikatura).

Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 14 směrnice 98/71 a čl. 110 nařízení č. 6/2002 musí být vykládány v tom smyslu, že neopravňují výrobce náhradních dílů a příslušenství pro motorová vozidla, jako jsou kryty kol, aby odchylně od ustanovení směrnice 2008/95 a nařízení č. 207/2009 umístili na své výrobky označení totožné s ochrannou známkou výrobce motorových vozidel, zapsanou mimo jiné pro takové výrobky, bez souhlasu tohoto výrobce s odůvodněním, že takové užití ochranné známky představuje jediný způsob opravy dotčeného vozidla s obnovením jeho původního vzhledu jako složeného výrobku.

Závěr pro praxi:

Z předkládaného rozhodnutí vyplývá, že na náhradních dílech pro automobily není možné bez souhlasu vlastníků ochranných známek užívat ochranné známky automobilů, pro které jsou tyto náhradní díly určeny. Užití těchto ochranných známek pro náhradní díly bez souhlasu jejich vlastníka není možné obhájit ani odvoláním na tzv. opravárenskou klauzuli, která je obsažena v právních řádech některých členských států EU a která umožňuje užití průmyslového vzoru bez souhlasu jeho vlastníka v případě, že se jedná o opravu spočívající v obnovení původního vzhledu složeného výrobku, tedy typicky u náhradních dílů určených k opravě původního vzhledu automobilu.

Z toho vyplývá, že problematika porušení ochranné známky a možnosti jejího užití bez souhlasu jejího vlastníka se má posoudit pouze podle známkového práva. Oprávněná klauzule známa z práva průmyslových vzorů se na právo ochranných známek nevztahuje a nijak je neomezuje. Známkové právo obsahuje samostatnou úpravu okolností, kdy vlastník ochranné známky nemůže zakázat třetí osobě užívat v obchodním styku jeho ochrannou známku, což jsou případy, kdy třetí osoba užije své jméno nebo adresu nebo užití údajů týkající se druhu a jakosti a dále užití nezbytné k označení účelu (čl. 6 směrnice

č. 2008/95/ES a čl. 12 nařízení č. 207/2009). Předkládající soud dospěl k závěru, že v tomto případě nespadá užití ochranné známky Ford pod žádnou z výše uvedených okolností, kdy musí vlastník ochranné známky strpět užití své ochranné známky třetí osobou, a proto ve zkoumaném případě dochází k porušení práv z ochranné známky Ford.

Závěry obsažené v tomto rozhodnutí jsou formulovány natolik široce, že je lze použít nejen pro oblast náhradních dílů pro automobily, ale pro všechny případy týkající se opravy původního vzhledu složeného výrobku.

Mgr. Miroslav Černý, Ph.D.

i Rozhodnutí Soudního dvora jsou zveřejněna na www.curia.europa.eu v plném znění v češtině. Na tomto místě jsou uvedeny základní informa-

ce o skutkovém stavu a nejdůležitější argumenty z odůvodnění, které jsou dle potřeby zkráceny a redakčně upraveny.

RESUME

David Hubený: The Patent Office within short time of the Second Republic between 1938 and 1939

This article loosely based on the author's earlier texts: Patent Office, from 1918 to 1938. In: Industrial property, no. 6/2010, p. 10-22 and no. 1/2011, p. 14-19 and in the article "Employees of the Patent Office in the whirl of the World War II". In: Industrial property, no. 6, vol. 23, 2013, p. 209-219. It describes status of the office, activities of the Ministry of Industry and Trade and other stakeholders in the period after the Munich Agreement. It brought many changes besides political and legal changes as well, personnel problems and negative impacts.

RESÜMEE

David Hubený: Patentamt in kurzer Zeit der Zweiten Republik, 1938-1939

Artikel anschließend an die früheren Texten des Autors lose: Patentamt, 1919-1938. In: Průmyslové vlastnictví 6/2010, S. 10-22 und 1/2011, S. 14-19, und Mitarbeiter des Patentamtes in den Wirbel des Zweiten Weltkrieges, In: Průmyslové vlastnictví 6/2013, S. 209-219. Er beschreibt den Status des Amtes, Aktivitäten des Ministeriums für Industrie und Handel und anderen Akteuren in der Zeit nach dem Münchner Abkommen, das ausschließlich vielen politischen Veränderungen, sowohl rechtlichen als auch personal Problemen und negativen Auswirkungen gebracht hat.

RESUMÉ

David Hubený: Office des brevets dans une courte période de la Seconde république, 1938-1939

Article relie librement les textes antérieurs de l'auteur: Office des brevets, de 1918 à 1938. Dans: Propriété industrielle, no 6/2010, pp 10-22 et no 1/2011, pp 14-19 et Les employés de l'Office des brevets dans les tourbillons de la Seconde Guerre mondiale. Dans: Propriété industrielle, no 6, vol. 23, 2013, pp. 209-219. Il décrit l'état du bureau, les activités du Ministère de l'industrie et du commerce et d'autres parties prenantes dans la période postérieure à l'accord de Munich, qui a apporté, en dehors de changements politiques, nombreux problèmes juridiques et personnelles, et des impacts négatifs.

РЕЗЮМЕ

Давид Хубены: Патентное ведомство в коротком периоде второй республики 1938-1939

Статья продолжает прежние тексты автора: Патентное ведомство 1918-1938, Промышленная собственность № 6/2010, стр. 10-22, № 1/2011, стр. 14-19 и Служащие Патентного ведомства в круговороте второй мировой войны, Промышленная собственность № 6/2013, стр. 209-219. Описывает позицию ведомства, деятельности Министерства промышленности, торговли и предприятий, и дальнейших заинтересованных субъектов в периоде после Мюнхенского договора, который принес кроме политических изменений тоже много правовых и персональных проблем и негативных последствий.

INHALT

David H u b e n ý : Patentamt in kurzer Zeit der Zweiten Republik, 1938-1939	81
EUROPÄISCHES PATENTRECHT	93
Emil J e n e r á l : Genehmigt Gebührenordnung des einheitlichen Patentschutzes (RFeesUPP)	93
Beschluss des Verwaltungsrats vom 14. Oktober 2015 zur Änderung der Regel 82 der Ausführungsordnung zum Europäischen Patentübereinkommen.....	97
Mitteilung des Europäischen Patentamts vom 30. November 2015 über das Programm zur beschleunigten Bearbeitung europäischer Patentanmeldungen („PACE“)	98
Andere Möglichkeiten der Beschleunigung des europäischen Patenterteilungsverfahrens außer Gebrauch des PACE-Programms.....	100
JUDIKATUR	102
Jiří M a c e k : Einige Aspekte der Bewertung der Rechte des gewerblichen Musters	102
Miroslav Č e r n ý : Der Gerichtshof der EU: Die Benutzung der Marke für Ersatzteile oder ein Autozubehör durch einen Dritter ohne eine Zustimmung des Markeninhabers	106

SOMMAIRE

David H u b e n ý : Office des brevets dans une courte période de la Seconde république, 1938-1939.....	81
LE DROIT EUROPÉEN	93
Emil J e n e r á l : Règlement d'application relatif à la protection unitaire conférée par un brevet approuvé (RFeesUPP)	93
Décision du Conseil de l'OEB en date du 14 octobre 2015 modifiant la Règle 82 CBE, avec effet au 1 mai 2016	97
Communication de l'OEB en date du 30 Novembre 2015 concernant le programme d'examen accéléré des	

demandes de brevet européennes - „PACE“	98
Autres moyens d'accélération de la procédure devant l'OEB, excepté l'utilisation du programme PACE.....	100
JURISPRUDENCE	102
Jiří M a c e k : Sur certains aspects de l'évaluation des droits de design industriel	102
Miroslav Č e r n ý : La Cour de l'Union européenne : Usage par un tiers d'une marque, en l'absence du consentement du titulaire, pour des pièces de rechange ou des accessoires pour véhicules automobiles identiques aux produits pour lesquels la marque est enregistrée	106

СОДЕРЖАНИЕ

Давид Х у б е н ы : Патентное ведомство в коротком периоде второй республики 1938-1939	81
ЕВРОПЕЙСКОЕ ПРАВО	93
Эмил Е н е р а л : Принят порядок пошлин единой патентной охраны	93
Решение административного совета Европейского патентного ведомства от 14-ого октября 2015 г. которым изменяется правило 82 Европейского патентного договора от 1-ого мая 2016 г.	97
Сообщение Европейского патентного ведомства от 30-ого ноября 2015 г. касающееся программы ускоренной процедуры по европейским патентным заявкам – ПАЦЕ	98
дальнейшие возможности как ускорить процедуры перед Европейским патентным ведомством кроме использования программы ПАЦЕ	100
ЮДИКАТУРА	102
Иржи Мацек: Некоторые аспекты оценки прав промышленного образца	102
Мирослав Черны: Генеральный суд Европейского союза: Использование товарного знака третьим лицом без согласия его владельца для запасных частей или принадлежностей транспортных средств	106



ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ

ANTONÍNA ČERMÁKA 2a
160 68 PRAHA 6 - BUBENEČ

tel.: 220 383 111 ústředna
220 383 129 studovna pro veřejnost
220 383 120 informační středisko

fax: 224 324 718 podatelna
224 311 566 studovna pro veřejnost

e-mail: objednavky@upv.cz
posta@upv.cz
helpdesk@upv.cz
studovna@upv.cz

WWW.UPV.CZ